

Szabadulás

Watchman Nee

„Mert amit cselekszem, nem ismerem; mert nem azt művelem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó. Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn. Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a hústestemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, amelyet akarok; hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekszem, amit nem akarok, nem én művelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, azt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; de látok egy másik törvényt az én tagjaimban, amely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban. Ó, én nyomorult ember. Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből? Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért jóllehet az én elmém az Isten törvényének, de hústestemmel a bűn törvényének szolgállok. Nincsen immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem hústest szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye megszabadított engem a bűn és halál törvényétől” (Róm 7,15-8,2).

I. A bűnből való szabadulás utáni vágy

Miután hitre jutottunk az Úrban és elfogadtuk Őt Megváltónknak, azonnal meg kellene tapasztalnunk a bűnből való szabadulást is. Sajnos, nem sok hívő tapasztalta meg, ellenkezőleg, sokan azt tapasztalják, hogy beleragadtak a bűnbe. Kétségkívül megmenekültek, Istené lett az életük és övék az örök élet. Nagy problémájuk viszont az, hogy gyakran kell küszködniük a bűnnel. Hitre jutottak az Úrban, mégis állandóan bűnökkel hadakoznak. Ezért azután nem is képesek úgy szolgálni az Úrnak, ahogyan tulajdonképpen szeretnének.

Fájdalmas minden hívőnek, hogy a bűn újra meg újra legyőzi - hiszen az Istentől nyert világosság érzékenyebbé tette lelkiismeretét, úgyszólván világosabban tudja érzékelni, mi is a bűn. Valahányszor vétkezik, keservesen éli meg bűnösségét, és undorodik önmagától. Ezek nagyon keserves megtapasztalások!

Problémánk ez: le akarjuk győzni a bűnt

Sok hívőnek csak az okozza a nehézséget, hogy nem ismeri fel: tulajdonképpen mi is a bűn. Egyesek úgy vélik, megszabadulhatnak a bűntől, ha megfelelő mértékben elutasítják maguktól. Ezért minden erejükkel igyekeznek a kísértések ellen védekezni. Mások viszont arról győződtek meg, hogy tanulni kell a bűnt egyre jobban legyőzni, ezért azután szüntelen harcban állnak vele. Ismét mások azon a véleményen vannak, hogy a bűn kérlelhetetlen rabtartó, ezért csupán egyszer kell alaposan megvívni vele a

szabadságharcot, és akkor véglegesen megszabadulunk fogságából. Az ilyenek szüntelen nyomás alatt élnek. Nos, mindezek emberi elképzelések csupán, amelyek nem egyeznek meg Isten Igéjével. Az ilyen elképzelések semmiképpen sem szabadítanak meg a bűntől.

Személy szerint én hiszem, hogy meg tudom mutatni a bűnből való szabadulás útját mindazoknak, akik hitre jutottak. Teljesen fölösleges, hogy számos kerülőút megtételével jussunk el ehhez a szabaduláshoz. Sokkal fontosabb, hogy kezdettől fogva „normális” keresztény életet éljünk.

Ne „legyőzni akarjuk”, hanem „megszabadulni”

Isten sehol nem mondja Igéjében, hogy győzzük le a bűnt, vagy harcoljunk ellene, vagy védekezzünk vele szemben. Isten Igéje azt mondja, hogy meg kell ismerünk a bűnből való szabadulást. Azon az alapon, hogy az Írás a bűnből való „szabadulásról” vagy „megmentésről” beszél, arra kell következtetnünk, hogy a bűn hatalom, amely fogva tartja az embert. De nem tudjuk ezt a hatalmat sem legyőzni, sem megsemmisíteni: egyetlen lehetőségünk, hogy valaki kiszabadít a hatalmából. Korábban kezében voltam, úgyszólván egy voltam vele. És ezen az állapoton nem tudtam változtatni, akárhogy is akartam. Ma viszont megszabadultam tőle - nem azért, mintha legyőztem volna, hanem egyszerűen azért, mert az Úr kiemelt engem a hatalmából.

II. A bűn: törvény

Kettős súlypont a Rómaiakhoz írt levélben

A Rómaiakhoz írt levél 7. fejezetének két súlypontja van. Az első a 15-20. versekben, amelyekben újra meg újra olvashatjuk: „amit cselekszem, nem ismerem...”; „azt cselekszem, amit nem akarok...” „az akarás megvan bennem...”; „Nem a jót cselekszem, amit akarok”; „a gonoszt cselekszem, amit nem akarok”. Ebben az igazszakaszban a hangsúly kétségkívül ezen van: „akarok”, „nem akarok”.

A második súlypontot a 21-25. versekben találjuk. Itt a hangsúly nem az akaraton, illetve nem-akaráson van, hanem a törvényen: „De látok egy másik törvényt az én tagjaimban, amely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, amely az én tagjaimban van... Azért jóllehet az elmémmel az Isten törvényének, de hústestemmel a bűn törvényének szolgálok”.

„Azt cselekszem, amit nem akarok”

A Róma 7 első részében Pál bemutatja, hogy ő egykor mindent megtett annak érdekében, hogy legyőzze a bűnt. Először is szilárdan elhatározta, nem engedi, hogy a bűn bármire is kényszerítse őt, hanem csak azt cselekszi, ami Istennek kedves. Nem akar vétkezni; nem akar rosszat cselekedni, csak a jót. Végül azonban be kellett látnia, hogy bármennyire igyekszik is a jó cselekvésére, nem tudja véghezvinni. Megpróbál

nem vétkezni, mégis vétkeznek. Jót akar cselekedni, engedelmeskedni akar Isten törvényének, de nem képes rá. Röviden: megvan benne az akarat, de nem követi nyomon a cselekedet, megvan benne a jó szándék, de képtelen véghezvinni. Sőt - sokszor a jó szándékból éppen annak ellenkezője származik. Meg kell itt látnunk, hogy a bűnnel szemben sem a jó szándék, sem a jóakarát nem segít. Akaratunk, szándékunk segítségével éppoly kevésbé tudunk győzni a bűn felett, mint egykor Pál, aki - ahogy a 15-20. versből látjuk erős akarása ellenére szintén nem győzött. Újra meg újra elhatározta, hogy igazán győzni fog, mégsem sikerült neki a bűntől megszabadulni. Ez meggyőzően bizonyítja, hogy jóakarátunk elégtelen eszköz a győzelemhez. Neked sem fog sikerülni pusztán a jóakarátod által. A jó szándék csak jó szándék marad, és nem sok haszna van.

„Mivel a bűn törvény, ezért minden jó szándék csődöt mond”

Végül a 21. versben Pál felismeri, miért mondtak csődöt szándékai. Azért, mert a bűn: törvény. A törvénnyel szemben pedig hiábavaló minden akarat és szándék. Valahányszor felteszem magamban, hogy jót fogok cselekedni, beleütközöm ebbe a törvénybe. Ezért aztán értelemmel, gondolkodóképességgel az Isten törvényének szolgállok ugyan, de testemben a bűn törvényének. Valahányszor örülni akarok Isten törvényének, megtalálom tagjaimban azt a másik törvényt - mégpedig a bűn törvényét -, amely foglyul ejt, és amelynek rabszolga módjára szolgálnom kell. Valahányszor elhatározom, hogy a jót cselekszem, rádöbbenek arra, hogy a gonoszság bennem van. Ez törvény. Keresztyén életük során sokan hosszú esztendőket után sem látják még világosan, hogy a bűnnek ereje van, és olyan hatalma, amelyből nem tudunk szabadulni, és azt sem, hogy a bűn: törvény. Pedig erre tanít az Írás és saját tapasztalatunk is. Nagyon remélem, hogy újonnan megtért testvéreim ezt mindjárt a kezdet kezdetén felismerik majd. A bűn több, mint erő - mögötte egy törvény áll. Ezért kellett Pálnak is felfedeznie, hogy semmiféle jó akarattal sem tudja legyőzni a bűnt. A jóakarát a törvénnyel szemben kevés!

III. A törvény erősebb, mint az akarat

A nemrég megtért testvér ezt talán nem tudja azonnal belátni. Ezért kell rámutatni arra, hogyan küzdött Pál teljes elszántsággal, akaratának megfeszítésével a bűn ellen, és mégis újra meg újra csődöt mondott azért, mert egy törvénnyel még ő sem küzdhetett meg. Látjuk, a 21. versből ezzel kapcsolatban hogyan nyílnak meg a szemek - elismeri, hogy a bűn olyan ellenség, amellyel hiába harcol, mert - a bűn: törvény. Vele szemben semmi kilátásunk sincs a győzelemre, a harc eleve el van döntve.

Az akarat - az ember ereje, a törvény a természet ereje

Az akarat emberi képesség, erő; a törvény azonban a természet ereje. A következő példával próbálom ezt megvilágítani: A földnek van vonzóereje, és ez az erő egy törvénynek engedelmeskedik, mégpedig a nehézség erő törvényének. Miért nevezzük ezt törvénynek? Mert mindig és mindenütt érvényes. A csak kivételesen bekövetkező esemény nem követ semmiféle törvényt, mert az legföljebb történelmi véletlen. Ha pl.

szándékosan ledobok egy kendőt a földre, akkor a „ledobás” lehet véletlen esemény, nem pedig a nehézségi erő törvényének hatása. Ha azonban a kendőt egyszerűen leejtem, akkor egyedül ennek a törvénynek megfelelően esik le a földre. Történjen ez akár itt, Futsou-ban vagy Sanghajban - a kendő mindenütt ugyanazon nehézségi erő törvényének megfelelően fog a földre esni. Itt tehát nemcsak valamilyen erőről van szó, hanem egy törvényről, amely mindig és mindenütt érvényes. A törvény mindig ugyanúgy működik. Ha Bibliámat feldobom, ismét le fog esni. Ha egy széket feldobok, az is újra le fog esni. Abban, hogy az, amit feldobok, mindig leesik, nyilvánvaló, hogy a föld vonzóereje egyúttal törvény is.

A törvény tehát azt jelenti: kivétel nélkül mindig így van, így történik. Lássunk egy példát erre a jog területéről. Alapjában véve ez sem enged meg kivételt. Ha valaki valamilyen bűnt követ el, akár lop, gyilkol, csal vagy hasonló bűnt követ el, kivétel nélkül elítéli a bíróság. Ez törvény. Ez mindenkire érvényes. De ha valakit ma elítélnék valamilyen vétek miatt, holnap azonban egy másik embert ugyanazon vétek miatt nem ítélnék el, akkor bizonyos, hogy nincs a dolog mögött törvény. A törvény maradandóan érvényes tegnap, ma és holnap. Állandóan és változatlanul érvényes!

De mi a helyzet az akarattal? Az akarat az elhatározásra való képesség. Ha azt mondom: szeretném, vagy akarom, ez azt jelenti, hogy valamit elhatároztam. Akaratomnak szintén van bizonyos ereje, amely képessé tesz arra, hogy amit elhatároztam, azt véghez is vigyem. Elhatároztam, hogy enni fogok, tehát eszem is. Elhatároztam, hogy elmegyek valahová, tehát el is fogok menni. Legalábbis megkísérlem megtenni azt, amit elhatároztam.

A törvény ereje az akarás ereje elvben

Az akarás ereje másként működik, mint a törvény ereje. A törvény ereje - pl. a nehézségi erő - mint természeti erő: kényszer. Vegyünk egy másik példát: Ha meggyújtasz egy gyertyát, felmelegszik fölötte a levegő és felfelé száll. A levegő kiterjedésében és felemelkedésében látható lesz egy törvényszerűség. A működő erő itt a természet ereje. Más a helyzet az akarás erejével. Ez emberi és embertől függő. Igaz, az ember akaratában is rejlik bizonyos erő, de ez csak emberi. Az az erő azonban, amely valamilyen törvényen alapul, az természeti erő. Ez a természeti erő szembeszegül az emberi akaraterővel.

Kezdetben az akarat győz, végül azonban a törvény

A kérdés most már az: ki győz, ha az akarat szembeszegül a törvénnyel? Eleinte talán az akarat győz, végül azonban mindig a törvény. Lássunk ismét csak egy példát. Íme, itt van a kezemben egy Biblia. A föld vonzóerejének törvénye ezt a Bibliát lefelé vonzza, én azonban, mint ember, akaraterőmmel szilárdan tartom, és nem engedem, hogy leessék. Akaraterőmmel tehát legyőzöm a nehézségi erő törvényét. Azaz: egyelőre sikerül legyőznöm - akaratom erősebb, mint a föld vonzóereje, úgyhogy a Biblia nem esik le. Most 8 óra van. Legyőztem a vonzóerőt. De 9-kor fáradni kezdek - kezem már nem engedelmeskedik igazán. És mi lenne holnap reggel 8-kor? Nyilván

orvost kellene hívnom. Mert a nehézségi erő törvénye nem fárad ki, szüntelenül és feltartóztathatatlanul működik. Az én kezem viszont kifárad. Az emberi erő soha nem képes tartósan legyőzni egy természeti törvényt. A természeti törvény szüntelenül hat, nincs szüksége sem akaratra, sem értelemre. Nincs szüksége pihenésre sem. Minden erőmet összeszedve megpróbálhatom a Bibliát tartani, hogy ne essen le, végül azonban erőm elfogy, és a könyv leesik. A törvény szüntelenül működik, naponta 24 órán át - tehát akkor is, amikor az emberi erő már rég kimerült.

Bizony, mondom nektek: végül mindig úgy alakul a helyzet, hogy a törvény győz, és az emberi akarat csődöt mond. Nincs ember, aki akaratával le tudná győzni a törvényt. (Az akarat megkísérelhet teljes összeszedettséggel szembeszállni a természet törvényével, és eleinte úgy is tűnhet, hogy győz, de végül mindig alulmarad.) Nem tekintheted a nehézségi erőt semminek: hiszen naponta harcolnod kell vele. Lehet, hogy évtizedeken át úgy látszik, mintha győztél volna, és már el is felejtetted, hogy van vonzóereje a földnek. Úgy élsz, mintha nem lenne halál, reggeltől estig nyüzsgösz - míg egy szép napon meghalsz, és vége mozgalmas életednek.

És nincs mit tenni: mindig a törvény győz, nem ismer irgalmat. Vagy azt hiszed, akadna a földön olyan ember, aki ezt a Bibliát pusztán emberi akaraterejének segítségével a végtelenségig képes volna fenntartani, és nem elejteni? Lehetetlenség. Előbb-utóbb fel kellene adnia a küzdelmet (előbb vagy utóbb győzne a törvény és vesztes lesz az akarat).

Pál nagy felfedezése az, hogy a bűn egy törvény

Gondoljatok arra, hogy a Róma 7-ben csak erről van szó: az akarat és a törvény harcáról. Pál eleinte nem tudott arról, hogy a bűn törvényszerű. De azután a bűnnel kapcsolatba hozta a törvényt. Általánosan ismert, hogy a föld nehézségi ereje egy törvényen alapszik, és hogy a meleg levegő ugyancsak egy másik természeti törvény alapján kiterjed; de hogy a bűn is törvény, azt nem oly könnyen fogadja el az ember. Pál sem tudta ezt hosszú időn át, mígnem egy napon sok csődje után - föl nem fedezte, hogy van egyfajta törvényszerűség a tagjaiban, amely őt bűnre hajtja. Nem szándékosan vétkezett, hanem azért, mert ez a tagjaiban lévő erő mindig újra erre ösztökélte.

A bűn nem véletlen történés

Minden újabb kísértésnél ismét arra igyekszik az ember, hogy harcoljon a bűn ellen. És úgy képzelem, hogy azért mondott csődöt, mert nem elég jól küzdött. Ez a csődjeink története. Azután újra jön a kísértés, és az ember újra küzd ellene, és újra csődöt mond. Ha tizedszer jön a kísértés, vagy századszor, esetleg tízezredszer, minden alkalommal harcolunk ellene, és minden alkalommal csődöt mondunk. Lássátok be, hogy itt nem véletlenszerű eseményről van szó, hanem egy törvényszerűségről. Hogy minden alkalommal csődöt mondunk, az nem véletlen. Ha valaki csak egyetlenegyszer vétkezik, az még mondhatja, hogy véletlenül történt. Mi azonban nem mondhatjuk el ugyanezt, mert szüntelenül, újra meg újra vétkezünk.

Noha a jót akarom cselekedni, megvan bennem a bűn

Mihelyt jön a kísértés, kikerülhetetlenül elbukom. Ezért végül is el kell ismernem, hogy a csődöm oka nem valami pillanatnyi gyöngeség, hanem ott van mögötte a csőd törvénye. Testvéreim, látjátok mi az, amire Pál rájött? A 21. versben írja le az önmagával és minden emberrel kapcsolatos nagy felfedezését: „Megtalálom azért magamban... azt a törvényt” - első ízben fedezi fel a törvényszerűséget - „hogy (noha) a jót akarom cselekedni... a bűn ott van bennem”. Mihelyt a jót akarom cselekedni, azonnal megjelenik a bűn és ez nemcsak egyszer, nemcsak ezerszer történik, hanem mindig. Azaz: itt valóban törvényszerűséggel van dolgunk.

Döntő felfedezés: Az akarat nem tudja legyőzni a törvényt

Honnét ismerem fel tehát, hogy a bűn - törvény? Azáltal, hogy nemcsak néha, és nemcsak tévedésből vétkezem, hanem állandóan. Valahányszor a jót akarom cselekedni, ott van jelen a gonosz. Abban a pillanatban, amelyben Pál szeméi megnyíltak annak meglátására, hogy itt egy törvénnyel áll szemben, felismerte minden emberi módszernek, fáradozásnak és harcnak a hiábavalóságát. Mert mit is csinált mind ez ideig? Újra meg újra elhatározta, hogy a jót fogja cselekedni, minden alkalommal remélvén, hogy akaraterejével le tudja győzni a bűn törvényét. Végül azonban kénytelen volt megállapítani, hogy nincs a földön olyan erős akarat, amely le tudná győzni a törvényt. Mivel a bűn törvény, az akarat teljesen tehetetlen vele szemben.

Ha felismered, hogy a bűn egy törvény, akkor felhagysz azzal, hogy akaraterőddel legyőzzed azt. Ha valaki Isten kegyelméből felismerte, hogy a bűn törvény, akkor meg sem próbálja többé akaraterejével legyőzni. Csak amíg ezt nem látja be, addig kísérletezik nagy elhatározásokkal. (Minden egyes kísértésnél megpróbál összeszorított foggal küzdeni és győzni, de végül minden esetben alulmarad.) Ha legközelebb megint közelít a kísértés, úgy gondolja: „A legutóbbi alkalommal nem volt elég erős az elhatározásom; nyilván jobban össze kell szednem magamat. Ezúttal semmiképpen sem akarok vétkezni, valóban győznöm kell. Úgy gondolod, hogy eddig akaratod nem volt elég erős, és a legközelebbi kísértéskor elszántabbnak kell lenned, sőt, segítségül kell hívnod az Urat: „Uram, irgalmazz! Add meg azt a kegyelmet, hogy ezúttal ne vétkezzem!” De alighogy befejezted az imádságodat, ismét csődöt mondasz. Most már érthetetlen előtted, és kétségbeesetten kérdezed magadtól, hogy miért nem tudtad legyőzni a bűnt ezúttal sem. Erre a válasz egyszerűen az, hogy a bűn törvényét erős akaratral sem lehet legyőzni!

A természet törvénye győz az emberi akarat felett

Tegyük fel, hogy fél kézzel fel tudok emelni egy 30 kg-os súlyt, ez az óra pedig itt a kezemen mindössze kb. 30 grammot nyom. Az a kéz, amely 30 kg-ot is fel tud emelni, minden nehézség nélkül magasan tudja tartani ezt a 30 grammos órát. Csakhogy létezik egy olyan törvény, amely erejével ezt a kezemben lévő órát szüntelenül lefelé

húzza - minden órában, minden percben, minden másodpercben. Úgyhogy az a kéz, amely 30 kg-ot is fel tud emelni, végül már ezt a 30 grammos órát sem tudja megtartani. A teher hordozásánál az a probléma, hogy a teher annál nehezebb, minél tovább hordod azt. Nem azért, mintha a súlya egyre nagyobbá válna, hanem azért, mert a nehézségi erő törvénye fokozatosan győz az ember felett. 70 kg-os súllyal megterhelve először még futni is tudsz, egy idő után azonban erre már nem vagy képes. Akkor már csak 40 kg-ot tudsz vinni, és végül kénytelen leszel még ezt a terhet is letenni. A nehézségi erő törvénye legyőzi az embert. A természeti törvény mindig erősebb, mint az az erő, amelyet az ember ki tud fejteni. Láthatod tehát: ha valamilyen erő egy törvény alapján szüntelenül működik, végül minden esetben te maradsz alul.

Lássunk még egy példát: az önuralom hiányának példáját. Ez nagyon könnyen felismerhető, és mindegyikünk beleesett már ebbe a bűnbe. Tegyük fel, hogy odamegy hozzád valaki, és valamilyen nagyon sértő dolgot mond neked. Abban a pillanatban fölforr benned a méreg. S ha az illető megismétli a sértést, akkor már haragosan válaszolsz neki, a harmadik ismétléskor pedig megragadod a gallérjánál fogva, és közel állsz ahhoz, hogy megfélelkezz magadról. De eszedbe jut, hogy keresztény vagy, tehát nem szabad megfélelkezned magadról, és ezért elhatározod, hogy legközelebb uralkodni fogsz indulataidon. Meg vagy győződve arról, hogy sikerülni fog. Miután megvallottad csődöt Istennek, és valóban bocsánatot is nyertél, örvendező bizonyossággal állapítod meg: soha többé nem fogok ennyire megfélelkezni magamról. És akkor megint jön valaki, és ugyanolyan sértő dolgokat mond neked, mint az első ember, és benned újra feltámad a harag. Másodjára úgy érzed már, mintha valami dohogó motor gyulladt volna be benned, és ha az illető megismétli a sértést, robbanni fogsz. Ekkor megint csak arra gondolsz: végül is hívő keresztény vagyok, nem veszíthetem el az önuralmamot. Ekkor ismét az Úrhoz fordulsz bocsánatért, megígéred, hogy soha, soha többé nem veszíted el a türelmedet - és ennek ellenére, a következő hasonló esetben ugyanazt tapasztalod, mint korábban. Miért? Mert nem egyes bűnökkel gyűlt meg a bajod, hanem magával a bűn törvényével, amellyel az akaratérnk képtelen szembeszállni.

Ha valaki csak egyszer lop, akkor egyetlen vétket követett el. De ha újra meg újra beleesik a lopás bűnébe, akkor már a bűn törvényével van dolga. Ha valaki nap mint nap elveszíti az önuralmát, akkor az önuralom elvesztés törvényével került szembe: a türelem elvesztése törvényté lett. Ha csak egyetlenegyszer fordulna elő, hogy egy tárgy a földre esik, akkor azt mondhatnád, hogy kivételes esetről van szó. Mivel azonban a tárgyak alátámasztás nélkül kivétel nélkül mindig a földre esnek, azt kell mondanod: itt a nehézségi erő törvényével van dolgunk.

Pontosan ez a helyzet a vétkezéssel is. (Nem véletlen, nem egyetlenszerű előfordulásokkal van dolgunk, hanem a vétkek szüntelenül ismétlődnek.) A világ hazugjai szüntelenül hazudnak, a féktelenek szüntelenül féktelenül viselkednek. A tolvaj szüntelenül lop, és aki nem tud uralkodni magán, az szüntelenül elveszíti türelmét. Ez pedig nem jelent mást, mint hogy bennünk, emberekben van egy törvény, amelyen nem tudunk úrrá lenni.

A bűn győzelme egy törvényen alapul, ugyanúgy a csődünk is

Ha az Úr megnyitja szemedet annak meglátására, hogy a bűn törvénye benned van - tehát a bűn nem csupán rossz cselekedet, hanem törvényszerű is -, akkor igen nagy dologra jöttél rá. Akkor már nem vagy messze a győzelemtől. Ha azonban csökönnyösen kitartasz a véleményed mellett, hogy a bűn csak pillanatnyi csőd eredménye, és ezt valamivel több imádság segítségével le tudod győzni, akkor azt kell mondanom: ez merő illúzió. Mivel a bűn törvény, ezért saját erőnkkel nem vehetjük fel vele a küzdelmet. Amilyen erőteljesen és állandóan munkálkodik: a bűn az egyik oldalon, olyan gyöngye és csökkenő a mi erőnk a másik oldalon. És ahogyan a bűn ereje újra meg újra győz, úgy marad a magunk ereje mindig vesztes. A bűn győzelme és a mi csődünk - törvényszerű. Ha a jót akarom cselekedni, fel kell fedeznem, hogy bennem van a gonosz. Pál is felismerte, hogy legyőzhetetlen törvénnyel áll szemben.

Senki sem képes saját erejével legyőzni a bűnt

Most már teljesen tisztában vagytok a bűn lényegével, és ezzel sok szenvedéstől és nehézségtől menekültök meg. Ha gondosan olvassátok és alaposan megértitek Isten Igéjét, nem próbálkoztok ezentúl a bűnt akarati erőfeszítéssel legyőzni. Meg fogjátok látni, hogy Pál a győzelemnek másféle útját mutatja meg: Nagy áldás, ha ezt az utat megtaláljuk. S ha még most nem ismeritek is fel a bűn törvényét, később a tapasztalat megtanít majd rá.

IV. A győzelemhez vezető út: a törvényt törvény győzi le

Tudjuk tehát, hogy az ember a bűntől saját akaratának megfeszítésével nem tud megszabadulni. Amíg saját akaraterőddel küzdesz, csak azt bizonyítod, hogy még nem ismerted fel Istennek a szabadulásodra elkészített útját, - vagy pedig: - nem bízol benne. Egy napon azonban kénytelen leszel megvallani: „Uram, minden utam zsákutca.” És hozzáteszed azt a következő mondatot: „Nem is keresek már másik utat.” És ha ez a magad-megadása immár nemcsak látszólagos (mintha mögötte azért még remélnél emberi lehetőségeket), hanem őszinte: valóban kifogytál minden emberi lehetőségből, és nem is próbálsz önmagadtól megtalálni a szabadulás útját, csak akkor van meg minden okod arra, hogy valóban megértsd a Rómaiakhoz írt levél 8. fejezetét.

Amíg fogva tart a Róma 7, nem juthatsz el a Róma 8-ig

Testvéreim, ne vegyétek túlságosan könnyedén a Róma 7-et. Sok testvérünk nem tudja, hogyan vergődjön ki ebből a fejezetből. A Róma 7-ben leírt tapasztalat több keresztény embert tart fogva, mint bármely más negatív élmény, amiről a Szentírás beszámol. Sok embernek a „lakcíme” a Róma 7, állandóan ott található, valósággal ott laknak. Ezért haszontalan fáradozás csak a Róma 8-ról beszélni. Mert a fő dolog nem az, hogy a Róma 8-at megértsük, hanem az, hogy a Róma 7-ből kikerüljünk. Sokan már a Róma 8-at prédikálják, holott ők maguk még bele vannak ragadva a Róma 7-be. Újra meg újra az akaraterejükkel próbálják meg a bűn törvényével való

szembeszállást, és újra meg újra csődöt mondanak. Mindaddig, amíg vakok annak meglátására, hogy a bűn egy törvény, amelyet pusztán akaraterővel legyőzni nem lehet, addig még a Róma 7 foglyai, és nem tudnak kiszabadulni a Róma 8-ra.

Fogadjátok el Isten Igéjét úgy, amint az adatott. Mert ha az Ige elfogadása helyett mindent önmagatoktól akartok kitalálni, akkor szükségszerűen sokféle módon vétkeztek, és még ezek után sem lehet elmondani, hogy a szemetek megnyílt volna. El kell jutnotok azonban odáig, hogy felismerjétek: minden emberi küzdelem hiábavaló - teljesen értelmetlen, úgy, ahogyan Pál a Róma 7-ben leírja. Mert ugyan hol van az az ember, aki egy ilyen törvényt le tudna győzni?

De hát akkor hol van az út a győzelem, vagy jobban mondva, a szabadulás felé? Erre a választ Pál a Róma 8 elején adja meg: „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet Lelkének törvénye megszabadít engem a bűn és haláltörvényétől.”

Krisztus Jézusban nincs lehetetlenség?

A szabadulás titka ebben a rövid mondatban van: „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak.” A „nincs... kárhoztatásuk” görög eredetijének kettős jelentése van. Az egyik a jogi gyakorlatból származik, a másik a köznapi nyelvből. A jogszolgáltatásban a „nincs... kárhoztatásuk” kifejezés azt jelenti: *elejtik ellene a vádat*. A köznapi nyelvben azonban a „kárhoztatás” főnév tulajdonképpen alkalmatlanságot, tehetetlenséget jelent, úgyhogy ezt akár így is fordíthatnánk: „Nincs tehát többé (jóra való) képtelenség azokban, akik a Krisztus Jézusban vannak”. De talán még jobban kifejezi a lényegét, ha „akadály”-nak fordítjuk a szót. Ezért most foglalkozzunk inkább a köznapi nyelvi jelentéssel, mint a jogival.

Most immár nem vagyunk többé képtelenek, alkalmatlanok. Miért? Egyes-egyedül azért, mert Jézus Krisztus megszabadított minket. Ezt az „akadályt” egyedül az Úr tudta félre tenni az útból. Mégpedig hogyan? Úgy: „... a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye megszabadított engem a bűn és halál törvényétől”. Íme, a győzelem útja: „megszabadítva lenni a bűn és halál törvényétől.” De miért nem így írja a Róma 8: „A Jézus Krisztusban való élet Lelke megszabadított engem a büntől és haláltól”? Attól tartok, *hogy* ha tíz keresztény elolvassa ezt a verset, mind a tízen ebben az értelemben olvassák. Pedig mi áll itt valójában? „A Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye megszabadított engem a bűn és halál törvényétől”. Sok ember csak ezt látja: Az élet Lelke megszabadított engem a büntől és haláltól, de nem ismerik fel, hogy valójában az élet Lelkének *törvénye* az, amely megszabadított engem a bűn és halál *törvényétől*.

A Szentlélek ugyancsak törvény

Olykor nagyon hosszú időbe telik, míg a keresztény ember világosan felismeri, hogy a bűn nemcsak bűn, hanem sokkal inkább - ahogy a Róma 7 mutatja - törvény. Csak a

„nem akarok vétkezni - és mégis szüntelen vétkezem" állandó körforgása és hiábavaló fáradozása után döbben végül rá, hogy a bűn: törvény. Hasonló módon, sok keresztény csak az „életet és a Lelket" ismeri, és szintén hosszabb időre van szükségük, míg felismerik, hogy az Isten bennünk lakozó Lelke ugyancsak törvény. Azt kérdik kétségbeesve, miért kell nekik oly hosszú időn át - olykor akár évtizedeken át is - a bűnnel hadakozniuk. Sokan közülünk már öt éve hívők, de vannak olyanok is, akik akár negyven éve azok - és ezeken a hosszú éveken át bűntől megkötözöttek voltak, egyszerűen csak azért, mert nem tudták, hogy a bűn törvény. Ugyanígy a Szentlélek is már sok éve bennünk lakik, és mégis eddig csak mint Szent Lelket ismerték, nem pedig mint törvényt.

A törvényt csak törvény győzheti le

Mikor az Úr megnyitotta szememet annak meglátására, hogy a bűn törvény, ez óriási felfedezés volt számomra. De még ennél is nagyobb felfedezés volt, amikor az Úr egy napon megláttatta velem, hogy a Szentlélek - tehát az életet adó Lélek - szintén törvény. Eleinte csak azt tudtam, hogy a bűn és a halál törvény, legyőzhetetlen törvény, azután azonban felfedeztem, hogy a Szentlélek is törvény. És a törvényt csak egy másik törvénnyel lehet legyőzni. Csak az élet Lelkének törvénye képes megszádatani téged a bűn és halál törvényétől.

Az élet Lelkének törvénye egyszerűen szabaddá tesz minket a bűn és halál törvényétől

Leszögeztük már az elején, hogy a földön a nehézségi erő törvényének hatása alatt állunk. Figyelembe kell azonban venni még a sűrűség fogalmát is. Ha valamely gáz sűrűsége nagyon kicsi, mint pl. a hidrogéné, akkor az a gáz a föld vonzási ereje ellenére is felfelé száll. Ha megtöltünk egy léggömböt hidrogénnel, akkor az felfelé fog szállni, és a nehézségi erő nem lesz képes visszatartani. A nehézségi erő törvénye csak bizonyos feltételek mellett képes hatni. A nagy sűrűségű gázt a nehézségi erő lefelé vonja: De ha valamely gáz ritkább, mint a levegő, akkor a föld vonzási ereje el kell, hogy engedje azt a gázt. Itt tehát egy másik törvény érvényesül, mégpedig a felhajtó erő törvénye, és ez így szól: „Mindazok az anyagok, amelyek ritkábbak a levegőnél, felfelé szállnak." És ez minden emberi tevékenység nélkül így van: nem kell az anyagot felfelé dobnunk, sem fújnunk, csak egyszerűen el kell engednünk, és az magától felfelé száll. Az egyik *törvény tehát itt legyőzi a másikat* minden emberi erőfeszítés nélkül. *Ugyanígy győzi le az élet Lelkének törvénye a bűn törvényét.*

Ha felismerjük a Lélek törvényét, az nagy fordulatot jelent életünkben. Önmagában már az is fontos felfedezés, hogy a bűn törvény (mert mihelyt valaki ezt felismeri, azonnal felhagy azzal a meddő próbálkozással, hogy akarati erőfeszítéssel szálljon szembe a bűnnel), és ha még több kegyelmet nyersz az Úrtól, és belátod, hogy ugyanilyen módon az élet Lelke benned törvény, akkor megtörténik életedben a döntő fordulat. Sokan csak annyit tudnak még, hogy az élet Lelke életet teremt bennünk, de azt még nem látták meg, hogy a bennünk lakozó Szentlélek - az Isten élete, amelyet Jézus Krisztus által adott - valójában törvény. S ha engedjük, hogy ez a törvény mun-

kalkodjék bennünk, akkor ez szinte „automatikusan”, tehát a mi erőfeszítésünk nélkül megszabadít a bűn és halál törvényétől. Nem szükséges tehát saját erőnket megfeszítve harcolni a bűn ellen, és a Szentlelket sem lehet kétségbeesett erőlködéssel megtartani.

A Lélek törvénye csak akkor hat, amikor felhagyunk az akarati erőfeszítéssel

Tegyük fel még egyszer a kérdést: kell-e valamit tennünk annak érdekében, hogy a föld vonzóereje hasson? Kell-e imádkoznunk azért, hogy ez a vonzóerő a dolgokat lefelé vonzza? Természetesen nem. A föld vonzóereje vonzza a dolgokat, mert itt törvényről van szó. Mihelyt kezünket kihagyjuk a játékból, és nem akarjuk azt a bizonyos dolgot szándékosan megtartani, működésbe lép ez az erő. Mindig csak az akaratunk akadályozza meg, hogy a törvény érvényesüljön. Csak ha akaratunk megszűnik, akkor működhet a törvény. Ugyanígy van ez az Úrnak bennünk lakozó Lelkével is. Nincs szüksége a mi közreműködésünkre! Vagy talán magad próbálsz magadon segíteni a kísértés órájában - úgy, mintha a Szentlélek megfeledkezett volna arról, hogy rajtad segítsen. Ha ez így van, akkor még nem vetted tudomásul, hogy az Úrnak Lelke törvény.

A bűnből való szabadítás önmagától történik, anélkül hogy akaratunkat mozgósítanunk kellene. Ha mégis megfeszítenénk akaratunkat, akkor ismételten meg kellene tapasztalnunk a csődöt. „Nincsen immár semmi akadály azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, akik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint, mert a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.” Ilyen egyszerűen történik ez, szinte önmagától. Egyszerűen úgy, hogy van bennünk egy másik törvény, amely minket megszabadít a bűn és halál törvényétől.

A győzelem szinte tudtunkon kívül megy végbe

Most talán sokan megkérdik: „Hogyan történik mindez?” - Nos, nem tudom, volt-e már valaha efféle tapasztalatod: valaki elkezd szidalmazni téged, és már-már azon van, hogy megüssön. Mindaz, amit tesz, minden tekintetben értelmetlen és teljesen alaptalan. Tulajdonképpen neked is dühbe kellene jönnöd, de valamiképpen mégis nyugodt maradsz, és nem érted, miért. Egészen öntudatlanul úrrá leszel a helyzeten. Később megkérdezed magadtól, hogyan lehetséges, hogy még csak fel sem merült benned a gondolat, hogy méregbe jöjj. Hisz tulajdonképpen el kellett volna vesztened az önuralmadat amiatt, ahogy ez az ember viselkedett. De különös - szinte nem is érintett, mintha nem is rólad lett volna szó. Nos, ez az: a győzelem mindig tudtunkon kívül megy végbe!

Valahányszor győzünk, anélkül hogy annak tudatában lennénk, az mindig a bennünk lakozó törvény hatására történik. Értelmünket nem kell igénybe vennünk hozzá! Ha a győzelem értelmünk és akaratunk működésén múlna, akkor tartósan arra kellene gondolnunk, hogy lám, mégiscsak nekünk kell győzni, és ezért tudatosan össze kell szednünk magunkat. Pedig ha az Úr cselekszik bennünk, akkor győzünk anélkül, hogy

annak egyáltalán tudatában lennénk. *Az ilyen öntudatlan győzelem a valódi győzelem.* Ha egyszer megtapasztaltuk ezt, akkor világossá válik, hogy a bennünk lakozó Szentlélek megszabadít a vétkezéstől, és győzelmet ad. Most értjük meg igazán, hogy akaratumnak ebben semmi szerepe nincs, mert egyedül az élet Lelkének törvénye szabadít meg! Mihelyt világosan látjuk, hogy Jézus Krisztusban vagyunk, és így az élet Lelkének törvénye is bennünk van, akkor megtapasztaljuk, ahogy ez a Lélek minket egyszerűen győzelemre visz. Ezért van bennünk. Nem szükséges hozzá semmiféle erőfeszítés, hanem - legnagyobb csodálkozásunkra - úgyszólván magától szabadulunk meg.

A bűntől való szabadulásunk kizárólag az élet Lelkének műve, ugyanúgy, ahogy a bűn törvénye saját hozzájárulásom nélkül bűnbe sodor, úgy szabadít meg a bűntől saját hozzájárulásom nélkül az élet Lelkének törvénye. Az igazi győzelem saját fáradozásom nélkül megy végbe: csak fel kell tekintenünk az Úrra és el kell mondanunk neki: „Többé semmit magamtól.” Ami idáig történt, az egy törvény alapján történt, és ami ma történik, az egy másik törvény által történik! A korábbi törvény igen erősen hatott bennem, és arra kényszerített, hogy szüntelenül vétkezsem. Az új törvény azonban sokkal erőteljesebben munkálkodik, és megszabadít engem a vétkezés kényszerétől, a bűn törvényétől. Most már nem bénít meg engem a bűn törvénye, mert munkálkodni kezdett bennem az élet Lelkének törvénye. És ez sokkal erősebb, mint a bűn és halál törvénye.

A bűn törvénye még most is megvan, de nincs többé támadási pontja bennem

A Szentírásban sehol sem olvasunk olyan kifejezést, hogy „legyőzni a bűnt”, hanem mindenütt azt olvashatjuk, hogy „Ő megszabadít a bűntől”. Így olvassuk a Róma 8,2-ben is, hogy „a Jézus Krisztusban való élet Lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és halál törvényétől.” Nem a magam erőfeszítése, hanem az élet Lelkének törvénye szabadított meg engem, és hozott ki a bűn és halál törvényének hatóköréből. A bűn és halál törvényének ezután már nincs támadáspontja, ahonnt kifejthetné hatását; *itt van még, de én már kikerültem a hatósugarából.* Pontosan úgy van ez, mint a föld vonzóerejével: szüntelenül jelen van, de befolyását csak azokra a dolgokra érvényesítheti, amelyek hatósugarán belül vannak.

Az élet Lelkének törvénye Krisztusban van és én is Krisztus Jézusban vagyok. Ez az oka annak, hogy én immár megszabadultam a bűn és halál törvényétől. Ezért is mondja az Ige: Nincs immár semmi, ami hátráltatná, akadályozná azokat, akik a Krisztus Jézusban vannak. A korlátozás, az akadály a Róma 7. jellemző fogalma. De ugyanerről a jóra képtelen, újra meg újra csődöt mondó és vétkező emberről mondja Pál: Immár Jézus Krisztusban vagyok, és már nem vagyok megbénítva. Miért? Mert a Krisztus Jézusban való élet Lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és halál törvényétől. Ezért immár nem vagyok akadályozott, béna. Ily módon tökéletesen megoldódott a kérdés!

A szabadulás útja

Ha a hívők mindjárt keresztény életük kezdetén felismernék a szabadulásnak ezt az útját, sok szenvedéstől és könnytől szabadulnának meg. „Az élet Lelkének törvénye megszabadított engem.: ' Ez nem kevésbé törvény, mint a bűn törvénye. Tökéletes, hathatós és erős. Ez a törvény maradéktalanul és teljesen meg tud menteni minket! (mégpedig anélkül, hogy szüksége lenne segítségünkre) Ahogyan a bűn törvénye által e világon minden ember vétkezik, ugyanígy az élet Lelkének bennünk lakozó törvénye mindannyiszor győzelemre vezet a bűn felett. *Ez a törvény megszentel minket, kijelenti számunkra Isten életét és betölt bennünket vele.*

Törvény, amely tökéletes győzelmet ad a bűn felett

Ti mindnyájan elnyertétek már az életet. De ne gondoljátok, hogy ezt az életet egyszer nyilvánvalóvá teszi a Lélek, máskor pedig nem. Mert ha ezt tapasztalnánk, akkor ebből arra kellene következtetnünk, hogy még nem ismerjük a Szentlelket mint törvényt. Mivel azonban Ő, a Lélek törvény is, ezért mindig ugyanaz - minden körülmények között, mindig és mindenütt. Ez azt mutatja, hogy nem mi tettük olyanná, hanem egyszerűen olyan! S ha az én szavaim nem győznek meg titeket, akkor lássátok meg magatokat. Csak így tudtok meggyőződni arról, hogy amit mondok, az úgy is van. Bárcsak Isten megnyitná szemeteket annak meglátására, hogy a bennünk lévő kincs nemcsak a Szentlélek, nemcsak az élet, hanem annak törvénye. is. Ha ezt egyszer valóban megláttuk, akkor valóban szabadokká lettünk.

Mindannyiunknak sok időt kellene arra fordítanunk, hogy ezt a törvényt megismerjük, mert így oldódnak meg a problémák. Nem elegendő az élet Lelkét megismernünk; azt is föltétlenül meg kell látnunk, hogy ez törvény! Ha egyszer felismered ezt, sikerülni fog a dolgok fölé kerekedned. Akkor már csak egyet tehetsz: dicsérheted érte az Urat. Amit tőle kaptál, az törvény - az élet Lelkének törvénye, amelynek segítségével mostantól fogva uralkodni tudsz az életen és a dolgok fölé tudsz kerekedni. És ez csodálatos!

Az élet törvényének működés módja

I. Félreértett kereszténység

A Róma 7-ben ábrázolt ember ismertetőjele - mint már mondtuk - az, hogy saját akaraterejére támaszkodik. Noha a jót akarja, magatartása mégis mindig visszás. Ezért is szól így: „Mert nem a jót cselekszem, amelyet akarok, hanem a gonoszt cselekszem, amelyet nem akarok". Jósága nem terjed túl az akaraton. Talán azzal a gondolattal vigasztalhatja magát: „Végül is átadtam az életemet Istennek; Isten akaratát kívánom cselekedni, és nem akarok semmiféle közösséget a világgal. Nem akarok bűnt elkövetni. Gyűlölöm a bűnt, és Isten színe előtt eldöntöttem, hogy egyedül Őt akarom szolgálni. Egyetlen vágyam; hogy Istennek kedves legyek." A Róma 7-ben leírt ember nyilván mindezt elmondhatja magáról - de ezzel azután el is érkezett lehetőségei határához. Miért? Mert súlyos tévedésben van. Úgy véli, hogy a jó cselekvésére való

képessége saját akarati döntésétől függ. Nem ismeri fel, hogy a jó, vagy a rossz cselekvése nem akarat kérdése, hanem egy törvényé, és még a legelszántabb döntése is - hogy a jót választja - vereséghez és csalódáshoz vezet.

Kísérlet az önuralomra

Bizonyára vannak köztünk olyan testvérek, akik elmondanák Pállal: „Valóban szeretném Isten akaratát cselekedni; szeretnék neki kedves és iránta engedelmes lenni. De miért sikerül ez mindig olyan rosszul? Miért nem tudom elérni azt, amire oly buzgón törekszem? Mert amit cselekszem, egyáltalában nem az, amit tulajdonképpen cselekedni akarok!” Sokan vannak köztünk, akik csodálkoznak azon, hogy nem képesek megvalósítani, amit elhatároztak magukban, és hogy olyan dolgokat művelnek, amelyeket egyáltalán nem szándékoztak megtenni. Engedjétek meg, hogy a következőket mondjam nektek: Isten nyomatékosan meg akar minket győzni arról, hogy saját akaraterőnk nem elegendő ahhoz, hogy mindennapi életünk cselekedetei felett úrrá legyünk.

Akik saját akaraterőjükből élnek, azoknál igen nagy szerepe van az önuralomnak. Kérem, ne értsetek félre: nem akarom ezzel azt mondani, hogy a keresztények ne uralkodjanak önmagukon. De sok keresztény ember él úgy, ahogyan leírtam. Teljes akaraterőjüket bevetik, és újra meg újra összeszedik magukat. Higgyétek el nekem, rendkívül kimerítő dolog kereszténynek lenni, ha ez azt jelenti, hogy szüntelenül uralkodnunk kell magunkon. Azt gondoljátok: Aki keresztény módon akar élni, annak gondosan ügyelnie kell arra, hogyan eszik, hogyan jár, hogyan ül le és hogyan beszél. Reggeltől estig uralkodnia kell magán, hogy legalább valamennyire hasonlítson egy keresztény emberre. És ha csak egy kicsit lazít, máris elveszett. - Ilyen állapotban van igen sok keresztény ember. Uralkodnak magukon. Kényszerítik magukat, hogy keresztény módra éljenek. (Ez éppen olyan, mint amikor valaki megpróbálja, hogy a vizet fölfelé folyassa.) Olyan életre kényszerítik magukat, amely nem felel meg az emberi életnek. Mi történik, ha olyan cselekvésmódra kényszerítem magam, mint ahogy másvalaki cselekszik? Ilyenkor minden akaraterőmet össze kell szednem. Világosan hangsúlyoztuk, hogy akaraterőnket az élet törvényével kell helyettesítenünk.

Keresztyén szerepet játszani

Nyilvánvaló: ha oly sok energiádba kerül, hogy keresztény módra élj, akkor egyáltalán nem vagy az, akivé lenni próbálsz. Mert ha valóban az lennél, akkor ez nem kerülne erőfeszítésbe! Nehezedre esik, hogy sok mindent ne láss meg többé, és sok dolgot ne cselekedj többé! Túlságosan szívesen megennéd azt, ami azelőtt oly nagyon ízlett. Sokszor kell elnyomnod magadban a kívánságot, nehogy kimondj valamit, amit nem szabad kimondanod, vagy elmenj valahová, ahová egy keresztény embernek nem szabad elmennie. Valójában mindezt nagyon szívesen megtennéd, tulajdonképpen egészen természetesnek tűnik, hogy megtedd, de elhatároztad, hogy megtartóztatod magad. Ha mi kínaiak például megpróbálunk egy idegen nyelvet megtanulni, ez nem megy csak úgy magától: kényszerítenünk kell rá magunkat. De ha

arról van szó, hogy kínaiul beszéljünk, ez nem kerül semmi fáradságunkba, akár álmunkban is meg tudjuk tenni.

Elképzelhető-e, hogy valaki, aki Sanghajból származik, így kell hogy szóljon magában: „Feltettem magamban, hogy most Sanghaj-dialektusban fogok beszélni, arra figyelek minden erőmmel, nehogy mandarin-dialektusban beszéljek. De vajon kell-e közben arra vigyáznom, nehogy áttérjek valami más idegen nyelvre!”? Nos, ez elképzelhetetlen. - Mivel Sanghajban születél, ott nőttél fel, magától értetődő természetességgel ezt a dialektust beszéled, anélkül hogy bármiféle akarati erőfeszítésedbe kerülne. Én azonban nem Sanghajból való vagyok, és ha ezt a dialektust akarom beszélni, minden erőmet össze kell szednem, úgyszólván kényszerítenem kell rá magamat.

Megpróbálsz akaraterőd útján olyan valaki lenni, mint aki valójában nem is vagy. Vegyük erre példának azt a tényt, hogy mi emberek csak szárazföldön tudunk megélni. Ha megkísérelnénk vízben élni, ahhoz minden akaraterőnkre szükség lenne. Szárazföldön élni számunkra teljesen természetes, és nem kell hozzá semmiféle akarati erőfeszítés. Hasonló módon számos úgynevezett keresztény élete és munkája egyáltalán nem keresztényi. Az ilyen emberek nem keresztények, csupán megpróbálnak úgy viselkedni, mintha azok volnának, és sok időt és energiát fordítanak arra, hogy keresztény cselekedeteket vigyenek véghez. Tulajdonképpen egészen mások, de megkísérlik, hogy egy bizonyos módon viselkedjenek. Azt gondolják magukban: „Azok a keresztények, akiket ismerek, mindig énekelnek és azt mondják: „Halleluja!"; és mivel én is keresztény vagyok, én is énekelni fogok és halleluját fogok mondani." De milyen erőfeszítésbe is kerül az ilyen éneklés és halleluja-mondás, amikor valaki csak játssza a keresztény szerepet!

Két lehetséges magyarázata van annak, hogy miért kell egyeseknek minden akaraterőjüket összeszedni, hogy keresztény módra éljenek:

- vagy még egyáltalán nem tértek meg és nem születtek újjá, azaz Isten élete nincs meg bennük, és ezért minden energiájukra szükségük van ahhoz, hogy utánozzák a keresztény életet;
- vagy pedig újjászülettek ugyan, de nem hisznek abban, hogy Isten új életet is ajándékozott nekik. Megvan ugyan bennük ez az isteni élet, de attól függetlenül élnek a maguk életét. Nem hisznek abban, hogy az az élet, amelyet az újjászületés által ajándékba kaptak, már legyőzte a bűnt. Ugyanúgy nem hisznek abban, hogy a bennük lévő új élet elnyeli a halált. A vétkezés szokásukká lett, és olyan gyakran maradnak alul a bűn elleni harcban, hogy hajlandók azt hinni: a keresztény élet már csak ilyen.

De - áldott legyen az Úr - nem ez a normális helyzet. Csak mivel az újjászületéskor nem tapasztalták meg az isteni élet mindenek feletti győzelmes erejét, azért mérik a keresztény életet saját gyöngeségükhöz. Áldott az Isten, hogy ez az élet ma is oly erős, mint egykor volt. És azoknak élete, akik mernek hinni Isten Igéjében, fel fogják

mutatni az isteni életet a maga teljes erejében - nem kevésbé hatalmasan, mint a régmúlt időkben.

II. Bízunk a bennünk lévő élet Lelkének törvényében

Fedezzük fel az élet törvényét!

„Mert a Jézus Krisztusban való élet Lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és halál törvényétől.” Nem valami újfajta kegyelemre, hanem új kijelentésre van szükségünk. Nem valamilyen új kegyelmi ajándékra van szükségünk, hanem arra, hogy megnyíljon a szemünk. Annak kell bennetek megvalósulnia, amit Isten már előzőleg adott. A Krisztus Jézusban való élet Lelkének törvénye már munkálkodik. Itt ez az ige múlt időben van: „megszabadított” engem. Nem azt olvassuk tehát: „meg fog szabadítani”, sem nem azt, hogy „meg tud szabadítani”, sem azt „bizonyos, hogy meg fog szabadítani”, hanem „*megszabadított* engem a bűn és a halál törvényétől.”

Hinnünk kell az új törvény erejében

Valószínűleg mindnyájan tudjátok, hogy a nevem: Nee; már több, mint 30 éve így hívnak. Éjjel-nappal ez a nevem: „Nee”. Semmi szükség arra, hogy mindennap újra eldöntsem, hogy Nee-nek hívnak, és soha semmi erőfeszitésembe sem került, hogy ezt a nevet viseljem. Miért van ez így? Azért, mert a nevem valóban „Nee”. Nem kell erőlködnöm, hogy azzá legyek, ami már vagyok. Mert ha nagyon igyekszem valaminek látszani, akkor egészen bizonyos, hogy nem vagyok az, aminek látszani igyekszem.

Sok ember attól tart, kínos következményei lennének annak, ha abbahagynák a keresztény látszatra való törekvésüket, ha nem élnének szüntelen összeszedettségben, ha levetnék keresztény álarcukat. Így gondolkoznak: „Nem merem önmagamot adni úgy, amint vagyok. Mert ha ilyen nagy önuralom mellett is ilyen sokat beszélek, mi lenne akkor, ha nem uralkodnék magamon? És ha ilyen kínos önkontroll mellett is annyit vétkezem, mi lenne akkor, ha nem uralkodnék magamon?” Nos, hadd nyugtassam meg azokat, akik így gondolkoznak: „Ha hiszel abban, amit Isten már neked ajándékozott, és elengeded magadat, akkor nem a mélységbe zuhansz, hanem Isten törvényének ölébe. Akaraterőddel sohasem leszel képes a bűn és halál törvényének ellenállni.” De - hála az Úrnak - van egy másik törvény is: az új élet törvénye, amely a bűn és halál törvénye fölött áll. Áldjuk érte Istent! Nemcsak új élet van, hanem új élet törvénye is.

Az élet törvénye szüntelenül hat

Nagyon örülök annak, hogy ez az élet: törvény! Isten nemcsak a Szentlelket adta nekünk, hanem a Szentlélek törvényét is; nemcsak az életet, hanem az élet törvényét is! Korábban a halál hatalmi területén belül éltünk, ahol a bűn és halál törvénye tartott hatalmában. Akkor nem kellett a bűn mellett döntenünk és ezt mondanunk: „No, most

az egyszer vétkezni fogok", akkor törvény volt a bűn, és nem is hagyott más választást, mint hogy vétkezzünk.

Isten nemcsak új életet adott nekem, amelynek alapján olykor-olykor még jó is tudok lenni, hanem nekem adta az élet törvényét, és ez a törvény szüntelenül hat bennem. Legyünk már egyszer tisztában azzal, hogy a bűn és a halál is törvény. És pontosan úgy, ahogy azok szüntelenül hatnak, és mindig ugyanazokkal a következményekkel, kivételt nem ismerve, ugyanúgy az Istentől adott élet is szüntelenül hat bennünk, soha nem tesz kivételt, és semmiféle változásnak sincs alávetve. Mivel pedig nemcsak ez az isteni élet van meg bennem, hanem az élet törvénye is, ezért merészelek élni különösebb önfenntartás nélkül is, mert tudom, hogy bennem egy isteni törvény munkálkodik, tudom, hogy az Úr ilyen nagy kincset ajándékozott nekem; hogy ne az enyém legyen a dicsőség, hanem az Úré!

Ha ezt meglátjátok, akkor Istent fogjátok dicsőíteni. Akkor meg fogjátok érteni, hogy kereszténységünk nem akaratunktól függ, hanem a bennünk lévő isteni léteztől. Ha az új élet törvénye alatt éltek, azt a csodálatos felfedezést tesztitek, hogy már semmi hatása nincs rátok a régi törvénynek. Olvassuk csak el még egyszer az Igét: „A Jézus Krisztusban való élet Lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől”. Ez az Ige nem azt mondja ki, hogy a bűn és halál törvénye megsemmisült, hanem azt, hogy ti megszabadultatok tőle. Ez a törvény még létezik, de ti kiszabadultatok a hatósugarából, és egy másik törvény hatalma alá kerültek.

Ahol élet van, ott ennek az életnek a törvénye uralkodik

Figyeljük meg az ég madarait. Ha meg tudnánk kérdezni tőlük, hogy félnek-e a nehézségi erő vonzásától, azt felelnék, hogy: soha nem hallották „Newton” nevét, és nem ismerik a nehézségi erő törvényét sem. Ők csak repülnek, mert az ő életüknek ez a törvénye. Nemcsak hogy olyan életük van tehát, amelyben szállni tudnak, hanem olyan az életük, amelynek törvénye képessé teszi őket a nehézségi erő legyőzésére. Ha egy hideg téli reggelen korán felkeltek és megláttok a havon feküdni egy halott verebet, akkor láthatjátok, milyen erős a nehézségi erő. Lehúzta a kis verebet a földre. Mert csak addig van meg benne az a törvény, amely legyőzi a nehézségi erőt, amíg élet van a kis verébben. Mihelyt ez az élet eltűnt belőle, megszűnt hatni az élet törvénye is, és erőre kapott a nehézségi erő.

Áldott az Úr, amiért olyan kegyelmes volt hozzánk, hogy új életet adott új törvénnyel együtt, úgyhogy számunkra a „nehézségi erő” (a bűn és halál törvénye) mintha nem is léteznék. Megvan ugyan, de mi úgy vagyunk vele, mintha nem is lenne. Isten nem semmisítette meg, de adott egy másik törvényt, mégpedig az életnek törvényét, amely semlegesíti a „nehézségi erő” törvényét. Akár állunk, ülünk vagy járunk, érezzük bizonyos mértékig a nehézségi erőt, csak ha fekszünk, akkor nem érzünk belőle semmit. S a földi életünk vége felé lesz egyre jobban érezhető a nehézségi erő. Aki megpróbált már egy holttestet felemelni, az tudja, milyen nagy ez az erő valójában.

Tapasztaltatok-e valaha is, milyen nehéz egy türelmetlen keresztényt csak egy kicsit is türelemre inteni? Isten egyikünktől sem kéri, hogy más legyen, mint amilyen. Törvényt helyez belénk, és ennek a törvénynek a működése kezeskedik a megfelelő cselekvésről. Mihelyt ez a bennünk lévő törvény hatni kezd, úgy tűnik, mintha a bűn már megszűnne létezni, és mintha megszűnne a halál hatalma is. Ha nagyon jól érzem magam, elmehetek sétálni anélkül, hogy észrevenném a nehézségi erő létezését - az életnek törvénye felülmúlja a nehézségi erőt. Bárcsak a gyakorlatban is megtapasztalnánk, hogy mi az élet Lelkének törvénye, és hogyan munkálkodik bennünk!

III. Az élet törvényének kihatásai

Minden keresztény ismeri Isten akaratát

Nézzük ezt a törvényt először is az ismeret szemszögéből. Isten minden gyermekének életében megmutatkozik az élet Lelkének törvénye azáltal, hogy képes megismerni Isten akaratát. Látjátok-e világosan, hogy alapjában véve nincs olyan keresztény, aki tudatlan lenne ezen a téren? Természetesen itt csak a valóban keresztényekről beszélünk. Ha valóban keresztény lettél, szinte magától megvan benned ez az ismeret.

Az élet Lelkének törvénye minden dologban megadja a szükséges ismeretet. Egyetlen keresztény sem állíthatja magáról, hogy nem ismeri Isten akaratát. Azt talán be kell vallania, hogy nem mindig hallgatott az Úr szavára, de azt sohasem állíthatja, hogy az Úr nem szólt hozzá. Előfordulhat-e egyáltalán olyan eset, amikor valóban ne tudnánk, hogy egy bizonyos dolgot megtegyünk-e vagy sem? Nem, soha! Minden keresztény - Istennek még a leggyöngébb gyermeke is, még az is, aki csak épp hogy újjászületett, vagy nagyon fiatal - magában hordozza az élet törvényét, és ez a törvény megmutatja neki, hogy mit tegyen. Különböző helyeken sok hívővel találkoztam már, és levontam az alábbi következtetést: Istennek nincs egyetlen olyan gyermeke sem, aki ne ismerné az Isten akaratát. Vagy azt állítod, hogy nem veszed észre például, amikor túl sokat beszélsz? Nem mozdul-e meg benned valami ezzel a tulajdonsággal szemben? Nem kell vajon elismerned, amikor kinyitod a szádat, hogy bizonyos megjegyzést tégy, valami legbelül azt mondja: ezt ne mondd ki! Higgýétek el: a bennetek lévő élet törvénye szüntelen észreveteti magát.

Az élet törvénye vezet

Csodálkozom Istennek azokon a gyermekein, akik úgy vélik: elnyerhetik az isteni életet anélkül, hogy ennek az életnek a törvényét elnyernék. Nagyon különös lenne, ha úgy nyerhetnék el ezt az életet, hogy vele együtt nem kapnánk meg az élet törvényét is. Az élet és annak törvénye összetartoznak. Testvéreim, ahol csak élet van, ott megtaláljátok ennek az életnek a törvényét is. Egyik a másiktól nem választható el. Ha isteni élet van benned, és tudni akarod Isten akaratát, megtapasztalod, hogy megvan benned annak ismerete is, mégpedig nemcsak az ún. nagy ügyekben, hanem a mindennapi élet kicsiny dolgaiban is. Ha pl. nagyobb lármával mégy fel a lépcsőn, mint amennyi szükséges hozzá, már jelentkezik egy belső hang: ne csapj akkora zajt!

A lépcsőn való felmenetel kétségkívül nem nagy ügy, de ha hangosabban mégy fel, mint szükséges, ez a belső hang figyelmeztet erre. Vagy egy másik példa: Látogatóba mentél egy ismerősödhöz, és ki akarsz emelni egy könyvet a könyvespolcra, hogy belelapozz. Ekkor valami azt mondja benned: „Ne tedd! Ez a könyv nem a tiéd. Hogy is vehetné ki anélkül, hogy engedélyt kérné rá?” Az isteni élet törvénye valósággal bennünk van, csak sokan nem hajlandók ennek a törvénynek megfelelően élni.

Az élet törvénye megváltoztatja magatartásunkat

Egyszer beszélgetés közben egyik barátom mondta: „Azt hiszem, hogy azok, akik az élet törvénye szerint élnek, előkelő emberek lesznek.” „Hogy érted ezt?” - kérdeztem, mire ő így válaszolt: „Az ilyen igazi úriember lesz.” Ez a barátom pedagógus, meg volt győződve arról, hogy a nevelésnek önmagában nincs ilyen átalakító hatása. Szívünk legmélyén azonban van egy törvény, amely tudatja velem, hogy tiszteletben kell tartanom mások jogait. Ez a törvény ilyen dolgokat közöl: „Túlságosan hangosan beszélsz!” vagy: „Most nem jól tetted, hogy neveltél” vagy: „Ez most rosszindulatú megjegyzés volt részedről.” Számtalan helyzetben mutatja meg ez a törvény, hogyan cselekedj. Sok hívő azzal mentegeti magatartását, hogy falun nőtt fel, és nem élvezhette a jobb neveltetés áldásait. Ez az érv nem helytálló. Csak egyet kérdezek tőle: „Elnyerted-e az Úrtól való életet, vagy nem?” Mert mihelyt valaki elnyerte ezt az életet az Úrtól, ugyanakkor megkapta ennek az életnek a törvényét is; és ez a törvény már benne van, úgyhogy az élete lényegében azonos Isten életével. És ha ez így van - hogyan is tehet valaki rosszat anélkül, hogy észrevenné? Miért? Nem azért, mintha az életet és az élet törvényét nem kapta volna meg, hanem azért, mert soha nem tanulta meg, hogyan kell a gyakorlati életben követni a benne lévő életnek a törvényét.

Az élet törvénye képessé tesz a szeretetre

Az élet törvénye azonban nemcsak abban nyilvánul meg, hogy felismerjük általa Isten akaratát. Például nehezedre esik egy testvérrel kijönni: állandóan feszültség van köztetek. Szeretnéd, ha tudnád őt is szeretni, és el is határozod magadban, hogy szeretni fogod. Imádkozol, hogy Isten adjon erőt ahhoz, hogy szeretni tudj, és elhatározod, hogy elmész hozzá. Mihelyt azonban szembekerülsz vele, meg kell állapítanod, hogy hiába igyekszel, nem tudod szeretni őt. Nagy erőfeszítéssel annyit el tudsz érni, hogy legalább udvariasan viselkedj vele. Azt gondolod: „Keresztyén vagyok. Ha nem beszélek vele, lelkiismeretem nem hagy nyugton.” Egy dologban azonban bizonyos lehetsz: cselekvésed rugója akarati elhatározásod, és nem az Isten szeretete szorongat, hogy ezt tedd. Mert ha valóban keresztyén vagy, akkor semmiféle különösebb megerőltetésre sincs szükséged ahhoz, hogy felebarátodat szeresd.

Remélem, nem értetek félre, ha azt mondom: egyáltalán nem is szükséges azért imádkoznunk, hogy szeretni tudjuk ezt vagy azt a testvérünket, hiszen bennünk van az élet törvénye. Ha ilyen helyzetbe kerülsz, akkor egyszerűen csak fel kell adnod a küzdelmet, és azt kell mondanod: „*Uram, én magamtól egyáltalán nem tudok szeretni. De tudom, hogy a Te életed bennem van, és ez szereti őt. Uram, köszönöm! Megláthattam: hogy van bennem egy törvény, és ez a törvény egyszerűen kénytelen*

szeretni!" Nincs tehát szükség különleges erőfeszítésre. Hidd el, hogy benned van az isteni élet, és ennek az életnek a törvénye a szeretet. Ilyen előfeltételek mellett már bátran elmehetsz ahhoz a testvérhez és beszélhetsz vele. És meglátod, valami csodálatos dolog fog történni. Teljesen öntudatlanul (szeretném kihangsúlyozni az „öntudatlan” szót) kedvesen tudsz szólni hozzá, spontán szeretni tudod őt, és felismered benne a keresztény testvért. De amíg nála vagy, addig nem veszed ezt észre, csak utólag. Beszélgettél vele, közösségre jutottatok egymással, és amikor hazafelé tartasz, álmélkodva szólsz magadhoz: „Mindez egyáltalán semmiféle akarati erőfeszitésembe sem került, és mégsem volt bennem semmiféle ellenérzés feléje. Valamiképpen megmagyarázhatatlanul - az Úr segített át ezen a helyzeten.” Látod, a benned lévő élet Lelkének törvénye győzelemre segített anélkül, hogy ez a legcsekélyebb akarati erőfeszítésedbe került volna.

Az élet Lelkének törvénye spontán hat

Az élet Lelkének törvénye éppoly spontán hat, mint a bűn és a haláltörvénye. Nagyszerű: szinte automatikusan hat! Nincs szükség semmiféle akarati erőfeszítésre ahhoz, hogy vétkezzünk, mert a bűn és halál törvénye fölöslegessé teszi az ilyen irányú fáradozást. Éppúgy fölösleges fáradoznod a jó cselekvése érdekében, mert az élet Lelkének törvénye megkímél ettől a fáradságtól. Nincs szükség különösebb akarati döntésre ahhoz, hogy hazudjunk, sem ahhoz, hogy egoisták vagy fegyelmezetlenek legyünk, mert van egy törvény, amely mindezt előidéz. De hadd mondjam nektek: éppoly kevésbé van szükség akarati elhatározásra ahhoz, hogy szentek és igazak legyünk, hogy szeretni tudjunk, mert van bennünk egy olyan törvény, amely mindezt munkálja. Hogy akarati erőfeszítés árán vigyünk véghez valamit, az e világ vallásának a stílusa, de semmi köze az igazi keresztény életstílushoz. Mély és alapvető különbség van a kettő között. Az akaraterő bevetése tisztán emberi cselekedet, nem az Úr műve! Isten törvényt adott belénk, amikor az Övéi lettünk és ez a törvény önmagától hat. És most térjünk vissza az előbbi példánkra. Tegyük fel, hogy rádöbben: meglehetősen bőbeszédű vagy. Már-már félni kezdesz magadtól, mert akárhogy igyekszel kevesebbet beszélni, nem sikerül. Valahányszor társaságban vagy, mindig tele vagy aggodalommal: „Mit tegyek? Keresztyén vagyok, és ha az Úr nevét akarom megdicsőíteni, akkor nem lehetek ilyen fecsegő. Ma föltétlenül ügyelni fogok arra, hogy ne beszéljek túl sokat.” És valóban sikerül is egy vagy két óra hosszat uralkodnod magadon; de azután megint csődöt mondasz. Nem is tudom, hányszor kell kérned az Urat: „Uram, légy irgalmas hozzám! Kérlek óvj meg! Vigyázz rám!” Tisztában kell lennetek azzal, hogy az ilyen esetekben az akarat megfeszítésének semmi haszna. De még továbbiakkal is tisztában kell lennetek: Az Úr él bennetek, és az Ő isteni életéhez egy törvény is hozzátartozik. Ha ez a törvény megnyilvánul benned, akkor többé nem kell aggódnod afelől, hogy mit tégy. Egyszerűen csak mondd el az Úrnak: „Ha most meglátogatom ezt vagy azt a testvért, nem teszek előre semmiféle fogadalmat. És ott nála meg sem próbálom a nyelvemet féken tartani. Tudom, hogy fecsegő vagyok, de bízom Benned: az élet Lelkének törvénye, amelyet nekem is ajándékoztál, mindenre elégséges. Ez a törvény már fel is szabadított engem a fecsegés törvénye alól.”

Ez persze nem jelenti azt, hogy odafelé menet szüntelenül azt kell mondogatnod magadban: „Hiszek az Isten szavának..., hiszek az Isten Igéjének...” Mert akkor ismét csak az akaraterő venné át a vezérszólamot! Ha valóban hiszel, akkor mindent elfelejtesz, többé nem is gondolsz rá. Felszabadultan viselkedsz, és legnagyobb ámulatodra valami történik majd. Ha nem „akarsz” majd mindenáron uralkodni magadon, hanem hiszel az Úr Igéjében, és nem is gondolsz az egész dologra, akkor nemcsak hogy órákon, hanem akár napokon át is - meg tudsz maradni anélkül, hogy sokat fecsegnél. Hazafelé azután majd elgondolkozothatsz: „Hogyan lehetséges az, hogy egészen elfeledkeztem róla, milyen fecsegő vagyok, meg sem próbáltam uralkodni magamon, és mégsem beszéltem annyit, mint máskor szoktam!” Ebből világosan látod majd: nem a vallásosságod, nem is akarati erőfeszítésed, hanem egy törvény - mégpedig az életnek törvénye szabadított meg téged a fecsegéstől. Ahogy korábban automatikusan működött benned a bűn és halál törvénye, ugyanúgy automatikusan működött most az élet törvénye, amelyet az Úrtól kaptál.

Ez a törvény nemcsak akkor hat, amikor ismeretről, szeretetről vagy erőről van szó, hanem mindenkor hat a mindennapi életünkben is. Valahányszor belátásra van szükséged, ott van benned ez a törvény, hogy szüntelen ismertesse veled Isten akaratát, hogy különbséget tudj tenni a jó és rossz között. Ha egy bizonyos dolgot meg kell tenned, akkor ez a belső erő magától értetődő könnyedséggel átsegít rajta. Ezen túlmenően is a mindennapi élet apróbb-nagyobb dolgaiban megtapasztalod majd ennek a törvénynek a hatását. Azért ismétlem ezt olyan sokszor, mert a gyakorlati életben sok keresztényről derül ki, hogy nem valóságosan az, hanem csak saját erejére támaszkodik, csak „keresztény szerepet játszik”. Minden napjuk egy-egy színielőadás, amelyben ők a színészek. Abban a pillanatban azonban, amikor felismered a benned lévő élet törvényét, fel fogod adni saját erőlködésedet. Nagyon sok keresztény él ún. „szellemi” életet, beszél „szellemi” módon és viselkedik „szellemi ember”-hez illően, holott valójában mindezt csak magára erőlteti. A keresztény embernek semmi nem árt jobban, mint az úgynevezett szellemi színjátás. Sajnos, nagyon sok keresztény egész élete nem más, mint egyetlen nagy színjáték. Úgy gondolják, hogy a jó viselkedés teszi őket jó kereszténnyé, és életük nagy része önerőből való cselekedetek sora. Mihelyt azonban felismerik önmagukban az élet Lelkének törvényét, megszűnnek az erőlködések. Egész magatartásuk természetessé válik, szavaik, imádságaik egész életük végre normális lesz.

Mihelyt ez a törvény bennünk hatni kezd, megtapasztaljuk, hogy életünk spontánná válik. Tudjátok, hogy milyen jó az Úr: ti is éppen olyan jók vagytok. Tudjátok ugye, milyen nagy az Ő ereje: éppoly nagy a ti erőitek is! Nektek magatokból semmit sem kell hozzáadnotok, és nem kell erőlködve akarati döntésekre jutni. Egyszerűvé, természetessé és normálissá váltok. És ha egyszer már így éltetek végig egy napot, akkor este, lefekvés előtt azt mondjátok majd: „Egész napon át eszembe sem jutott, hogy keresztény módon viselkedjem, és mégis keresztény módra cselekedtem. A mai napon boldogultam mindenféle akarati erőlködés nélkül is.”

Megmondattott a régieknek én pedig azt mondom nektek...

„Avagy nem tudjátok-e... hogy a törvény uralkodik az emberen, amíg él... Azért atyámfiai, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy legyetek máséi, azéi, aki a halálból feltámasztatott, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek.. Most pedig megszabadultunk a törvénytől, minekutána meghaltunk arra nézve, amely által lekötve tartattunk; hogy szolgáljunk a Lélek újságában, és nem a betű óságában”
(Róm 7,1.4.6).

I. A törvény szolgasága vagy a Lélek vezetése

A törvény témájával az Újszövetség két levele: a Rómaiakhoz és a Galatákhoz írt levél foglalkozik, mégpedig különböző módon: míg a Rómaiakhoz írt levél inkább rendszeres tanítást ad róla, a Galatákhoz írt levél inkább egy vitáról számol be. A Rómaiakhoz írt levélben Pál kifejti a témát, és egész sor magyarázatot ad. A Galatákhoz írt levélben viszont állást foglal egy bizonyos helyzetben (a galáciabeli hívők olyan emberek hatása alá kerültek, akik vissza akarták téríteni őket a zsidósághoz. Itt tehát a törvénnyel szemben való téves állásfoglalást kellett az apostolnak helyreigazítania).

Visszaesés a törvényeskedésbe

A Galatákhoz írt levélben Pál többszörösen is kifejezésre juttatja, milyen nagy baj, ha visszaesünk a törvényeskedésbe. „Elszakadtatok Krisztustól, akik a törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek” (Gal 5,4). A galáciabeli keresztények a törvényeskedés áldozataivá lettek. Milyen könnyen megtörténhet ez velünk is! Sok keresztény nem látja, mennyire rabjává lett a törvénynek, mert a törvényt csak életük zsinórmértékének tekintik. De ha nem ismertük fel, milyen szolgasággal jár a törvényeskedés, akkor azt sem fogjuk soha felismerni, milyen szabadságot kaptunk a Krisztusban

A törvény merev mértéke

Itt azt kell megállapítanunk, hogy a törvény nemcsak életünk zsinórmértéke, hanem mozdíthatatlan, szilárd norma. Testnevelési órákon a tornatanár magasugrásnál a lécs magasságát életkorunkhoz és képességünkhöz igazította. Ez a magasság nem volt egyszer s mindenkorra meghatározva, hanem esetről esetre változott. Megvolt a lehetőség, hogy emeljük, vagy úgy hagyjuk. A törvény mértéke azonban változhatatlanul meg van határozva. A törvény egyfelől nem tesz semmiféle engedményt arra az esetre, ha nem tudjuk teljesíteni, másfelől nem ad lehetőséget arra sem, hogy a megadott normán felül teljesítsünk. Ha az ószövetségi korban valaki elérte a törvény által megállapított szintet, ez igencsak kétes siker volt, hiszen a törvény mozdíthatatlansága eleve kizárta a fejlődést. Látjuk tehát, hogy ha a törvénynek igyekszünk engedelmessé válni, akkor szükségszerűen szolgaságba jutunk, mert a törvény felső szintje változtathatatlan. Keresztyén életünk kezdetén a törvény szintjét túlságosan magasnak látjuk, egy idő után viszont túlságosan alacsonynak.

A törvény szolgává tesz és megvakít

Urunk kijelenti: „Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek... én pedig azt mondom nektek...” (Mt5,21-22). Tulajdonképpen mi is hát a törvény? Az amiről az Úr múlt időben beszélt. Az élet viszont az, amit az Úr ma mond. Ha egy múltbeli szinthez tartjuk magunkat, akkor a törvény szolgátságába kerültünk. És mit jelent a törvénytől való szabadság? Negatív értelemben minden olyan mértéktől való szabadságot, amelyet az Úr már a múltba helyezett, pozitív szempontból pedig a szabadságot arra, hogy az Úr jelenben hozzám szóló szavát kövessem. A Lélek vezetése jelenti a Krisztusban való szabadságot. Mihelyt az Úr valamelyik múltbeli parancsát mai életünk mértékévé tesszük, azonnal a törvény szolgátságába kerülünk. A Lélek vezetése kizárólag a jelenre vonatkozik. Mindig élő, mindig a mostra utal. Mindaz a parancs, amelyet az Úr nem most és itt mond, halott. Ha Isten múltra vonatkozó beszédét mai életünk mértékévé tesszük, akkor szolgátságba és halálba jutunk. Mihelyt valamiféle merev szabályzat és előírás vezeti életünket, máris megszűnt a Lélek szabadsága!

Mivel a törvény szilárdan rögzített, nincs lehetőségünk, hogy egy meghatározott szinten túl növekedjünk. Azaz: korlátot szabunk a növekedés elé, ha az Úr parancsolatát egy másik időpontra alkalmazzuk, és nem arra, amikor az a parancsolat kimondatott. A Krisztusban való élet viszont feltartóztathatatlanul növekszik. Ezért az élet mértéke - a törvény mértékével szemben - szüntelenül változik és állandóan újul.

Mi a törvény? A régieknek mondott parancsolat. A „régieken” azonban ne csak azokat az embereket értsük, akikről a Bibliában olvasunk. Pl. ezt halljuk: „Ezt és ezt rendelték el Darby idejében.” Darby éppúgy a „régiek” közé tartozik. És ha azt vesszük, amit az Úr nekünk mondott régebben, vagy akár tegnap, akkor ebben a vonatkozásban mi is „régiek” vagyunk. Ha ma úgy cselekszem, ahogyan egy hónappal ezelőtt, mert az Úr ezt ma is így akarja, akkor élet van bennem; de ha valamit ma csak azért teszek így vagy úgy, mert az Úr egy hónappal ezelőtt így rendelte, akkor az már törvény! A törvény lehet egynapos, egy hetes, egy hónapos, vagy fennállhat akár évszázadok óta, a Lélek vezetése azonban még egy napos sem lehet. Ha ma aszerint cselekszel, amit tegnap helyesnek tartottál, akkor már a törvény szolgátságába kerülsz, és elvesztetted a Lélek szabadságát. Sok keresztény úgy gondolja, hogy a Krisztusban való szabadság a cselekvési szabadságot jelenti. Szó sincs róla! Sokkal inkább a növekedésben való szabadságot. Ha felszabadultunk a törvény merev mértéke alól, akkor szabadon növekedhetünk bele az örökkévalóságba.

„Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek..., én pedig azt mondom nektek...!” Ezek a szavak nemcsak a Hegyi beszéd egykori hallgatóihoz szólnak, hanem hozzánk is. Nemcsak egy egykor hasznos szófordulat ez, hanem minden időre érvényes elv: „Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek...” - ez a törvény. „Én pedig azt mondom nektek” - ez az élet. A Krisztusban való szabadság azt jelenti, hogy egyrészt az Úrnak szabadságában áll mindenkor új meg új mértéket tenni elém, másfelől, hogy nekem szabad ehhez a mindig új mértékhez alkalmazkodnom. A Lélek szabadsága

nem azt jelenti, hogy azt teszem, vagy nem teszem, ami jólesik nekem, hanem azt, hogy mindenkor szabad vagyok a korábbi parancsolat alól azért, hogy a jelenlegi parancsolatnak engedelmeskedjem - függetlenül attól, hogy ez az új parancsolat esetleg a korábbival ellentétesnek látszik. A Krisztusban való szabadság szabadulást jelent mindaz alól, amit idáig helyesnek vagy helytelennek tartottunk, hogy teljesen akadálytalanul követhessük a Lélek vezetését. Mihelyt beleragadtunk korábbi viselkedési normáinkba, a törvény szolgátságába kerültünk, és a cselekedetekből való megigazulás elve szerint élünk. Meglehetősen egyszerű a korábbi mértékekhez ragaszkodnunk. Az Úr azonban felszabadított minket, hogy ma olyan szinten kövessük Őt, amely magasabb a múltbelinél. Az Úr a mértéket mindig a növekedésünkhöz igazítja, *ezért* kell mindennap a Lélek frissességében élnünk. Kik az Istennek fiai? Azok, akiket Isten Lelke vezérel (Róm 8,14). A Szentlélek vezetése szabadságot jelent. Nem lehet a törvény szolgátságában élni, ugyanakkor pedig a Lélek vezetését követni.

Miért van annyi szellemi vakság Isten gyermekei közt? Azért, mert merev, változhatatlan mértékek vannak, és azok szerint élnek. Isten Igéje szerint akarnak ugyan élni, de a szerint a parancsolat szerint, amit *egykor* mondott, és nem aszerint, amit ma mond.

Elvakítják őket azok a dolgok, amelyeket egykor, korábban felismertek. Amit a múltban láttak, az nem engedi, hogy meglássák azt, amit az Úr ma akar mutatni nekik. Vannak pl. misszionáriusok, akik tíz éve jöttek Kínába, és még mindig ugyanazon elhívás alapján dolgoznak, mint annak idején. Egy régi látomást követnek. Ők is „régiek” lettek, és a törvény szolgátságába kerültek. Mindazok a szavak, amelyek évekként elzöngélt az elmúlt századokban, ma már halott szavak és az, hogy mégis ezeket a szavakat követik, az halált jelent. Hiányzik belőlük a mai élet Lélektől való frissessége. Keresztyénnek lenni annyit jelent, mint újjáélni és élőnek lenni. Sajnos, sokkal közelebb állunk a törvényhez, mint gondolnánk. Urunk azért halt meg a kereszten, hogy a törvény lefektetett mértékét betöltse, hogy minket mindenféle kötelezettség alól felszabadítson, hogy ne legyünk többé semmiféle elvárás szolgátságában: Ha tehát ma mégis megállapítunk valamiféle törvényeskedő mértéket, ezzel a kereszti váltságművét tesszük tönkre, és átok alá kerülünk.

A Krisztusban való élet a fejlődés határtalan lehetőségeit nyitja meg, és ezért ne is merészeljünk elébe semmiféle mértéket állítani. Nem mi állapítjuk meg, mi a jó és mi a rossz, hiszen ezzel szükségszerűen gátat vetnénk az élet fejlődése elé. Jövendőnk túlságosan nagyszerű és dicsőséges ahhoz, hogy bármiféle merev viselkedési szabállyal korlátozhatnánk. Egy dologgal azonban föltétlenül tisztában kell lennünk: a törvénytől való szabadság semmiképpen sem jelenti, hogy azt csinálhatjuk, ami jólesik, hanem felszabadulást jelent az Úr akaratának teljesítésére, azaz szabadok leszünk, hogy ma *csak azt tegyünk, amit Ő kíván tőlünk*. A törvény szolgátságából való szabadulás azt jelenti, hogy az írott törvény iránti elkötelezettség alól felszabadultunk, annak érdekében, hogy a bennünk lakozó törvényt, „a Krisztus Jézusban való élet Lelkének törvényét” követhessük. „Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek..., én pedig azt mondom nektek...” Az Úr nem olyan szabadságot ad nekünk, amelyben azt

tehetjük, ami nekünk jólesik; viszont megszabadít minket a korábbi törvények halott betűjétől, mégpedig az élő Igéje által, amelyet ebben a pillanatban hozzánk szól. Ezért szükséges, hogy az Úr mindennap szóljon hozzánk.

II. A keresztény ember viszonya a törvényhez

Témánk helyes megértéséhez szükséges, hogy különbséget tudjunk tenni a törvény elve, és a mózesi törvény között. Szabadok vagyunk a mózesi törvény alól, mert felszabadultunk a törvény elve alól. Istennek hozzánk való kapcsolatát most már nem a törvény határozza meg. A törvény elve sokkal átfogóbb valami, mint a mózesi törvény. Ez az elv magában foglalja a Sinai-hegyen adott törvényt. Mit értünk azon, hogy Isten hozzánk való kapcsolatát immár nem a törvény határozza meg? Azt jelenti, hogy többé nem támaszt velünk szemben semmiféle követelményt. Ha ennek ellenére mégis a törvény alapján rendezem be az életemet, ezzel nem válok Isten előtt kedvessé, sőt inkább megszorítom Őt.

Isten önmagát akarja nekünk ajándékozni

A tékozló fiú történetében jól látjuk az ember kísérletét arra, hogy Istennek kedves legyen. Azt mondja az atya az idősebb fiának: „Örülöd és vigadnod kellene...” (Lk 15,32). Világosan kitűnik ebből, hogy a mennyei Atya minek örül legjobban: nem az idősebb testvérnek, aki felhánytorgatja atyja előtt saját szüntelen hűséges munkáját, hanem az ifjabbiknak, aki már semmit nem tud tenni az atyjáért, hanem engedi, hogy mindent az Atya tegyen meg érte! Nem az idősebb testvér, aki mindig neki dolgozik és teljesíteni akar az apja számára, hanem az ifjabb, aki kész valamit elfogadni. Mikor a tékozló fiú - miután kicsapongó életmódjával mindenét eltékozolta - hazatért, az apja egyetlen szemrehányó szót sem szólt hozzá, sőt, nem is akarta tudni, hová tette a vagyont, amit elvitt magával. Nem gyászolta, amit a fiú eltékozolt, inkább annak örült, hogy a tékozló fiú hazatérte alkalmat nyújtott számára, hogy még többet adjon neki. Isten olyan gazdag, hogy legnagyobb öröme, ha adhat. Kincsesháza annyira telve van, hogy szinte fáj neki, ha nincs lehetősége rá, hogy gyermekeit ajándékaival elhalmozza.

Micsoda elégtétel volt az apa számára, hogy hazatért fiának új ruhát, gyűrűt, sarut ajándékozhatott, sőt akinek hazatérte öröme ünnepi lakomát rendezhetett! Másfelől viszont elszomorította, hogy az idősebb fiú nem engedte megajándékozni magát. Isten szívét szomorítjuk azzal, ha megkíséreljük, hogy valamit mi adjunk neki, mert Ő végtelenül gazdag. De ha újra meg újra engedjük, hogy Ő ajándékozzon meg minket, ezzel nagy örömet szerzünk számára. Ugyanígy nyomorúságos minden olyan kísérlet, amely tenni akar érte valamit, mert Ő mindent megtehet. Mindörökké Ő az adakozó és a cselekvő! Bárcsak felismernénk, milyen gazdag és milyen nagy az Isten, mert akkor ráhagynánk minden cselekvést és minden ajándékozást. Vagy úgy gondolod, hogy nem jól viselkedsz akkor, ha nem igyekszel többé Istennek kedvét elnyerni? Vagy azt gondolod, hogy ha minden ajándékozást és cselekvést átengedsz Istennek, akkor az eredmény nem lesz olyan kielégítő, mint ha te is hozzáadnád a magad részét? Valahányszor önerőnkől próbálunk Istennek tetszeni, mindig a törvény

cselekedeteinek csapdájába esünk. Isten előtt minden cselekedetünk, még az ún. „jó cselekedet” is megvetésre méltó. Minden cselekedetünk „holt cselekedet”, amelyért bűnbánatot kell tartanunk.

Mind az idősebb, mind a fiatalabb fivér egyaránt távol volt az atyai ház örömétől. Igaz, az idősebb nem távozott el messzi országba, alapjában véve mégis távol volt az atyai háztól. Mivel nem volt hajlandó lemondani saját érdemszerző jó cselekedeteiről, sohasem tapasztalhatta meg a fiúság örömét oly nagy mértékben, mint az öccse.

Egy magasabb igazságosság

Mit értett Urunk azon, hogy: „Mert mondom nektek, hogyha a ti igaz voltotok nem több az írástudók és farizeusok igaz voltánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába” (Mt 5,2)? Krisztus itt nem az írástudók és farizeusok képmutatásáról, hanem a megigazultságáról beszél. A Filippi 3-ból kiderül, hogy az ő igaz voltok a törvény igazsága volt. Az Úr pedig itt az „igaz voltotok”-at szembeállítja a farizeusok és írástudók igazságával. Mit ért ezen az Úr? Egyes teológusok szerint ez a „Krisztus igazsága”, csak hogy itt nem az Úr igazságáról, hanem „a ti igaz voltotok”-ról van szó. És ha a farizeusok és írástudók igazsága egy bizonyos mérték szerinti volt, ugyanúgy kell lenni a „ti igaz voltotok”-nál. A szövegösszefüggésekből kiderül, hogy ez a kétféle megigazultság csupán a szintkülönbségben különbözik egymástól. „Hallottátok, hogy megmondatott..., én pedig azt mondom nektek...: ’ (Mt 5,21.22.27.28). Az írástudók és farizeusok igaz volta a törvényen alapul, a „ti igazságotok” azonban azon, hogy „én pedig azt mondom nektek”. És mennyivel magasabb ez az utóbbi mérték, mint az előbbi! - De hogyan emelhetette meg az Úr a megigazultság mértékét; amikor az emberek már előzőleg, évszázadokon át hiába próbálták meg az első mértéket betölteni? Azért tehette ezt, mert bízott saját életében. Nem aggasztotta, hogy önmaga elé oly magas mértéket állít. Ha elolvassuk Isten országának törvényeit a Máté 5-6-7. fejezetében, akkor felbátorodunk, mert látjuk, milyen határtalanul bízott az Úr a saját életében. Ez a három fejezet megmutatja, milyen nagyra értékeli Isten az isteni életet. Az élénk állított rendkívül magas követelmények mutatják, mennyire bízik Isten abban az életben, amelyet belénk adott.

Nem is sejtjük, milyen erősen tart bennünket karmai között a törvény. Valósággal csontjainkban van, és áthatja egész lényünket. Ezért munkálkodik Isten éjjel és nappal bennünk, hogy megszabadítson bennünket tőle.

III. Megszabadítva a törvénytől

Isten megszabadít nemcsak a bűntől, hanem a törvénytől is

Ahogy már láttuk, Isten nem foglalkozott közvetlenül a bűnnel, amikor minket megszabadított belőle, és nem is nyúlt hozzá a bűn testéhez. Ahelyett megfeszítette a mi ó-emberünket. A Rómaiakhoz írt levél 6. fejezete egy rabszolgát mutat be és annak gazdáját. Isten nem úgy szabadította meg a rabszolgát urának hatalmából, hogy agyonütötte az urat, hanem úgy, hogy megölte a rabszolgát. Most már nem számít,

hogy ez az Úr még él, és minden urak közt a legrettenetesebb, mert a rabszolgának már nem árthat, mivel az a kereszt által kimenekült a hatásköréből. A bűn uralma nem terjed a síron túl.

A Róma 6-ban a bűntől való szabadulásról van szó, a Róma 7-ben pedig a törvény alól való szabadulásról. Sok keresztény ember felismeri, hogy meg kell szabadulnia a bűntől. Ugyanakkor nem ismeri fel, mennyire szükséges, hogy a törvény alól is felszabaduljon. Mikor fiatal voltam, azt mondták tanítóim, hogy meg kell szabadulnom a törvénytől, és ezt megerősítették azok a könyvek is, amelyeket olvastam. Valójában azonban nem értettem, miért szükséges ez. Hogy a bűntől meg kell szabadulnom, azt világosan láttam, de hogy miért kell a törvény alól is megszabadulnom, az meghaladta felfogóképességemet: Áldott legyen az Úr, most már látom, hogy miért. Az, aki nem téved, szükségesnek tartja, hogy a törvény alól megszabadítson. Ma már tudom, hogy a törvény alól való felszabadítás teszi csak lehetővé, hogy ne süllyedjek vissza a bűnbe.

A törvény követelése és az ember tehetetlensége

Mi a törvény jelentősége? A törvény létezése bizonyítja, hogy Isten bizonyos dolgokat megkövetel az embertől. Legyünk tisztában azzal is, hogy a törvényben semmi visszás dolog nincs! Pál azt mondja:

„Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent, igaz és jó” (Róm 7,12). A törvénnyel minden rendben van, csak velem nincs minden rendben. A törvény követeléseai igazak, de akitől követel, az nem igaz. A nehézség nem abból adódik, hogy a törvény követeléseai igazságtalanok volnának, hanem abban, hogy én képtelen vagyok azokat teljesíteni. Ha bizonyos vétket követtem el, a hatóságok teljes joggal követelhetnek tőlem 1000 márkát. De ha csak 10 márkám van, és ezzel akarok eleget tenni a követelésnek, akkor a helyzet eleve kilátástalan.

„Bűn alá rekesztett” ember vagyok (Róm 7,14). A bűn teljesen hatalmában tart. Képzeld csak magad elé egy kétbalkezes szolgát. Senki sem veszi észre ügyetlenségét, amíg semmit sem csinál. Igaz ugyan, hogy semmiben sincs segítségedre, de legalább nem okoz kárt sem. Ha azonban azt mondod neki: „Ne tétlenkedj egész nap, csináld ezt meg ezt!” - akkor elkezdődik a bosszúság. Alighogy felállt, már felborít egy széket, néhány lépést tesz és belebotlik egy sámliba, utána pedig leejti a drága tányért. Amíg nem kérsz tőle semmit, észre sem lehet venni ügyetlenségét. De ha megmondod neki, mit tegyen, kiderül alkalmatlansága. A követelések egészen rendjén valók, de a szolgálával valami nincs rendben. Alapvetően ügyetlen, akár csak ül a széken, akár megpróbál dolgozni - s ha kívánod, hogy csináljon valamit, azzal legfőljebb csak napvilágra jön alkalmatlansága.

Természetből fogva bűnösök vagyunk. Amíg Isten nem kíván tőlünk semmit, addig úgy látszik, minden rendben van. Abban a pillanatban azonban, amikor Isten valamit megkövetel tőlünk, kiderül egész bűnös mivoltunk. A törvény leleplezi gyöngeségünket. Ha tétlenül ülök, minden rendben van. De ha kívánnak tőlem

valamit, akkor elrontom. És ha valamit rám bíznak, bizonyos, hogy nem fogom jól elvégezni. Ha a bűnös ember szembekerül a szent törvénnyel, akkor derül csak ki teljes egészében bűnös volta. Miután láttuk a törvény követelményeit és annak kihatásait, felmerül a kérdés: mit jelent megszabadulni a törvény alól. Ha a törvény azonos Isten követeléseiével, akkor a törvény alól való szabadulás azt jelenti, hogy megszabadulok a követelésektől, amelyeket Isten velem szemben támaszt. A törvénytől való szabadulás azt jelenti: Isten nem követeli tőlem többé, hogy valamit tegyek *érte*, azaz egyáltalán nem követel tőlem semmit.

Össze vagyunk házasodva a törvénnyel

A Róma 6-ban láttuk, hogyan szabadított meg Isten bennünket a bűntől, a Róma 7-ben pedig azt, hogyan szabadít meg a törvény alól. A 6. fejezetben az úr és rabszolgája példáján látjuk, hogyan szabadít meg Isten a bűntől, a 7. fejezetben pedig a két férj és egy feleség példáján látjuk, hogyan szabadulunk meg a törvény alól. A bűn és bűnös egymáshoz való viszonyát az úrnak és rabszolgájának egymáshoz való kapcsolata mutatja, a törvénynek és a bűnösnek egymáshoz való viszonyát viszont a férjnek feleségével való kapcsolata. Figyeljük meg, hogy a Róma 7-ben bemutatott képben csak egy asszonyról, de két férjről van szó. Az asszony rendkívül kínos helyzetben van, mert csak egy férj felesége lehet, márpedig sajnos a kevésbé kívánatos férjhez ment feleségül. De ne értsük félre a dolgot. Akivel az asszony összeházasodott, az jó ember. A probléma abban van, hogy egyáltalán nem összeillő ezzel a férjével. Ez a férje kínos pontossággal megköveteli a rendet, az asszony azonban egyáltalán nem gondos. A férj gondosan és pontosan előír minden tennivalót, a feleség viszont nem veszi a dolgokat olyan komolyan, ő nagyvonalú. Lehet-e boldog egy ilyen házasság? A férj azonfelül rendkívül magas követelményeket állít felesége elé: állandóan követel tőle valamit. Ezért viszont nem lehet a férjnek szemrehányást tennünk, hiszen a férj mindezt elvárhatja feleségétől, és kívánságai jogosak. A férjben tehát nincs semmi kivetni való, a követelményeiben sem, csak éppen nem a neki megfelelő asszonyt vette feleségül, nem olyan asszonyt, aki ezeket a követelményeket teljesíteni tudná. A két ember tehát nem tud kijönni egymással, ellentétes természetük miatt. Az asszony nagyon boldogtalan. Teljesen tudatában van gyakori hibázásának, de egy ilyen férjjel való együttélésben úgy látszik, hogy mindaz, amit mond vagy tesz: hibás. Van-e egyáltalán még reménység számára? Ha másféle férjjel házasodott volna össze, nyilván nem lenne ez a nyomorúságos helyzete. Ez utóbbi sem volna kevésbé igényes, mint az első, de ez nemcsak követelményeket támasztana, hanem segítene is azok teljesítésében. Szívesen férjhez menne hozzá, de hát még él az első férje. Mit tehet? Csak akkor mehet az asszony jog szerint egy másik férfihez, ha meghal az első férje.

Ez a történet nem tőlem származik, hanem Páltól. Az első férj a törvény, a második Krisztus, és te az egyik felesége vagy. A törvény sokat követel, de nem ad segítséget, hogy teljesítsd követeléseit. Krisztus viszont szintén sokat követel, sőt, olykor még többet is (Mt 5,21-39), de amit tőlünk követel, azt maga végzi el bennünk és általunk. A törvény követelményeket állít fel azokkal szemben, akik teljesen ki vannak neki szolgáltatva. Krisztus is követelményeket támaszt, de Ő maga tesz eleget bennünk ezeknek a követelményeknek. Nem csoda tehát, ha az a példabeli asszony szeretne

megszabadulni első férjétől, hogy feleségül mehessen a másikkhoz. A szabadulás egyetlen lehetősége az első férj halála: Ez azonban szívósan ragaszkodik az élethez. Nincs kilátás arra, hogy meghaljon. „...Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, míg minden be nem teljesedik” (Mt 5,18).

Az egyiknek meg kell halnia

A törvény tehát mindörökké megáll. De ha a törvény soha el nem múlik, hogyan lehetek én valaha is Krisztus „felesége”? Nem mehetek férjhez másvalakihez, ha első férjem egyszerűen nem akar meghalni. Nos, mégis van egy kiút: Ha ő nem akar meghalni, hát meghalhatok én. Ha meghalok, ezzel a házasság fel van bontva. Pontosan ez az az út, amelyet Isten választott, hogy engem a törvény alól megszabadítson. A Róma 7-ben a legfontosabb rész az a fordulópont, amely a 3. és 4. vers között van. Az 1-3. versekből azt olvassuk, hogy tulajdonképpen a férjnek kellene meghalnia, a 4. versben viszont azt látjuk, hogy nem a férj, hanem a feleség hal meg. A törvény nem múlik el, én azonban meghalok, és ily módon, a halálom által megszabadulok a törvény alól. Világosan látnunk kell, hogy a törvény soha nem múlik el. Isten jogos követelményei megállnak mindörökké, és amíg én élek, eleget kellene tennem ezeknek a követelményeknek. Ha azonban meghalok, a törvény nem támaszthat többé igényt velem szemben. A síron túl nem követelhet semmit.

A törvénytől való szabadulásunk ugyanazon elv szerint történik, mint a bűntől való szabadulás. Miután meghaltam, régi gazdám, a bűn még tovább él; de a rabszolga felett való hatalma a síron túl megszűnik. Amíg éltem, ezernyi megbízatást adhatott, most azonban, hogy meghaltam, immár hiába szólongat. Mindörökké felszabadultam rabságából. Éppen így van a törvénnyel. Amíg a feleség él, férjéhez köttetett, de halála pillanatától fogva megszűnt a házassága! A törvény azután is követelhet, ahogy idáig tette, de a síron túl nincs már hatalma.

Krisztus mindenre elégséges halála

És most egy rendkívül fontos kérdés: Hogyan halok meg? - ezen a ponton válik világossá igazán, milyen nagy dolog az, hogy Urunk elvégezte értünk a nagy áldozatot. „Azért atyámfiai, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által” (Róma 7,4). Mikor Krisztus meghalt, teste megtörtetett, és mivel én az Ő testének egy tagja vagyok, én is megtörtettem. Mikor Őt megfeszítették, engem is megfeszítettek. Egy ószövetségi példával tudnám ezt világossá tenni: a templomban a bizonyágtétel kárpitja választotta el a szentélyt a szentek szentjétől, és erre a függönyre kérubok voltak hímezve, amelyeknek arca - ember, oroslán, bika és sas-arc - az egész teremtett világot kiábrázolták. (Látjuk az élet négy nagy területét: az ember, a vadállatok, a háziállatok és a madarak világát, tehát az egész élő teremtettséget.) A függöny mögött lakozott Isten, és a függönyön innen élt az ember. Az ember láthatta ugyan a kárpitot, de nem láthatta azt, ami mögötte rejtőzött. Ez a kárpit a mi Urunk testének kiábrázolója volt (Zsidó 10,20.). Az ember Urunknak csak külső megjelenését láthatta. A benne lakozó Isten azonban az ember számára láthatatlan volt. Mikor azután Krisztus meghalt, kettéhasadt a kárpit (Mt 27,51), úgyhogy az

ember közvetlenül beláthatott a szentek szentjébe. Az Úr Jézus Krisztus halála óta Isten nem rejtőzik többé kárpit mögé. Mindenki megláthatja Őt. És mi történt a kérubok négy arcával, amikor a kárpit kettéhasadt? Isten kettéhasította a kárpitot, és ugyanakkor a kérubok négy arcát is, amelyek a kárpitba bele voltak hímezve. Teljességgel lehetetlen lett volna a kárpitot úgy kettéhasítani, hogy ne hasadjanak ketté a kérubok is. Amikor az Úr meghalt, Isten számára megszűnt az odáig való egész teremtettség. „Azért testvéreim, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által” (Róma 7,4). Annak a példabeli asszonynak a férje lehet, hogy még egészséges és erős - mihelyt azonban az asszony meghalt, nem lehet már semmiféle módon hatással az asszonyra, akármennyi követelményt támaszt is vele szemben. Az asszonyt halála felszabadította férjének követelése alól. Mikor Krisztus meghalt, mi is vele haltunk, és az Úrnak ez a mindeneket átfogó halála megszabadított minket a törvénytől. Urunk azonban nem maradt sírjában, hanem harmadnapon feltámadott. És mi, akik benne vagyunk, feltámadtunk vele együtt! A halál nem tudta rabságában tartani Őt, és mivel mi testünkben ugyanazt tapasztaljuk meg, amit Ő megtapasztalt, a halál bennünket sem tarthat fogságában. Az, hogy az Úr teste vagyunk, magában foglalja nemcsak halálát, hanem a feltámadását is. Krisztus feltámadása test szerint való feltámadás volt. Ezért mi, akik Krisztus testének tagjai vagyunk, nemcsak meghaltunk a törvénynek, hanem élünk, de Istennek.

A feltámadott élet

Amikor Isten bennünket eggyé tett Krisztussal, nemcsak azzal a szándékkal tette, hogy mi Krisztussal együtt meghaljunk, hanem ennél sokkal dicsőségesebb dolgot is készített számunkra: „...hogy legyetek máséi...” (Róm 7,4). A halál felbontotta régi házasságunkat, és az az asszony, akit egykor valósággal a kétségbeesésbe hajszolt első férjének szüntelen követelőzése, végre szabad, és feleségül mehet a második férjhez. Ő is támaszt igényeket, de erőt is ad azok teljesítésére.

És mi az eredménye ennek az új kapcsolatnak? Az, hogy „gyümölcsöt termünk Istennek” (Róm 7,4). Krisztus teste által ez az asszony meghalt, és most már eggyé lett Krisztussal annak halálában és feltámadásában is. És feltámadott életének ereje által immár gyümölcsöt terem Istennek. Az Úr feltámadott élete képessé teszi arra, hogy mindazt teljesítse, amit Isten szentsége megkövetel tőle. Isten törvénye nem szűnt meg, hanem maradéktalanul ki van elégítve, mert a feltámadott Úr immár benne éli életét, és ez olyan élet, amely mindig kedves Istennek.

Gyakorlati szabadulás

Miután e kérdést tanszerűen tisztáztuk, látnunk kell, mit jelent mindez a gyakorlatban. Mit jelent a törvénytől szabadnak lenni a mindennapi életben? Egyszerűen ezt: Mostantól fogva semmit sem teszek Istenért, meg sem kísérelm, hogy kedves legyek előtte. Erre talán ezt mondod: „Ez borzalmas tévtanítás!” Pedig abban a pillanatban, amikor ismét megpróbálok Istennek kedves lenni, máris újra a törvény alatt vagyok. A törvénytől szabadnak lenni azt jelenti, hogy nem vagyok köteles többé a törvény rendelkezéseit betölteni. Mivel nem tartottam be a törvényt, kimondatott felettem a

halálos ítélet. Ezt az ítéletet végre is hajtotta Isten, és én a halálom által minden követelmény alól felszabadultam. A törvény ugyan továbbra is követel, de most másvalaki teljesíti azt énbennem. A törvény kielégített, de az én hozzájárulásom nélkül. Most már valaki más az, aki bennem azt teszi, ami Istennek kedves. Mostantól kezdve semmit nem teszek a magam erejéből, hogy Istennek szolgáljak. Isten azt mondja, hogy éljek neki kedves életet. Ez nekem nem sikerült, ezért adott át engem a kereszthalálnak. Ha pedig mostantól fogva nem igyekszem a magam erejéből Istennek tetszeni, ezzel megvallom, hogy Isten igazságosan cselekedett, amikor engem nem tartott másra, mint a kereszthalálra méltónak. Vonakodom bármit is tenni a magam erejéből, és ezzel jóváhagyom Istennek az óemberem felett kimondott ítéletét. És mikor halálba adom magam, az Úr kinyilatkoztatja bennem feltámadott életét.

Az Úr maga teljesíti saját követeléseit

Ily módon egyszerű formulával fejezhetjük ki a keresztyén életet. Mikor a törvény valamit követel tőlem, azt mondom az Úrnak:

- „Uram, erre nem vagyok képes” - „Uram, ezt meg sem próbálom”
- „Uram, én bízom benne, hogy Te mindazt megteszed, amit tőlem követelsz.”

Ha pl. közel vagyok ahhoz, hogy elveszítsem türelmemet, egyszerűen így szólok az Úrhoz: „Uram, én képtelen vagyok türelmes lenni, meg sem próbálom. Bízom benne, hogy Te helyettem is türelmes vagy.” Ugyanígy, amikor a büszkeség kísért: „Uram, én nem tudok alázatos lenni, meg se kísérem; de bízom benne, hogy Te helyettem is alázatos vagy.” Ezt jelenti gyakorlatilag, hogy megszabadultam a törvénytől, és másé vagyok. Tudjuk, hogy sem türelmesek, sem alázatosak nem tudunk lenni, csak az a gond, hogy ezt újra meg újra megkíséreljük. Mihelyt azonban megtudjuk, hogy felszabadultunk a törvény alól, meg sem próbálkozunk többé, hogy a követelményeknek eleget tegyünk. Az Úr is követel tőlünk, de mibennünk Ő maga teljesíti a követeléseit.

Mi történik, amikor egy nő férjhez megy? Többé nem a maga nevét viseli, hanem egy más emberét. De ezentúl részesül annak minden vagyonából is. Pontosan ez történik, amikor Krisztussal összeházasodunk. Ha az Övéi vagyunk, akkor miénk mindaz, ami a Krisztusé. Az Ő kimeríthetetlen gazdagságának birtokosaiként képesek vagyunk valamennyi követelését teljesíteni: *„Azért testvéreim, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy legyetek máséi, azéi, aki a halálból feltámasztatott, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek”* (Róm 7,4).

Forrás: www.szaboferenc.hu